

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

12. ÚNORA 2006

Z obsahu:

**Šťastný národ,
jehož Bohem je Hospodin**
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
25. ledna 2006
- strana 2 -

Chudí jsou moji učitelé
- strana 6 -

Osmero blahoslavenství (5)
- strana 8 -

V Ježíšově škole (5)
Evangelium podle
svatého Marka
- strana 10 -

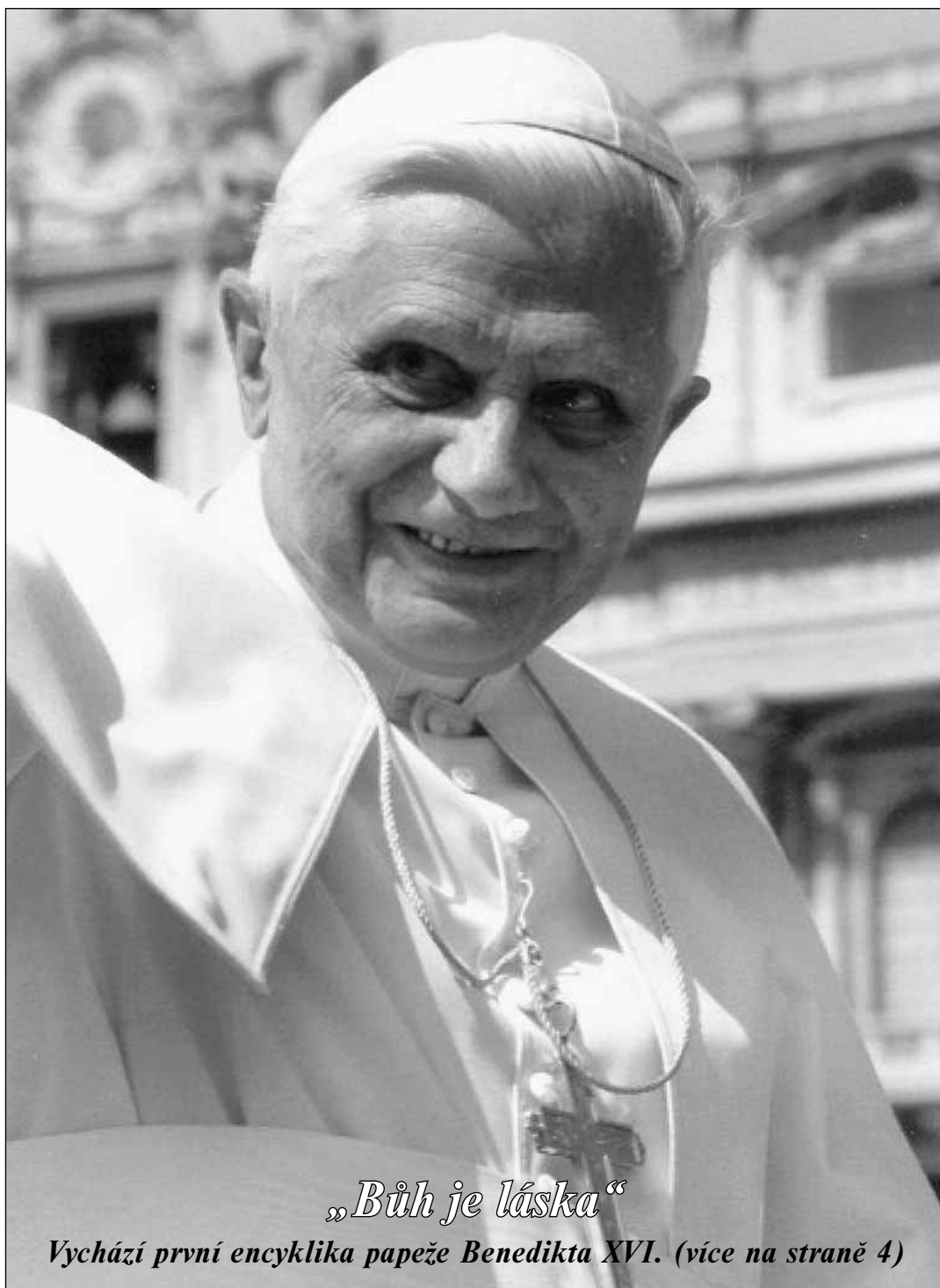
Šifra Mistra Leonarda
Rozhovor agentury Zenit
s tiskovým mluvčím
Opus Dei M. Carroggiu
- strana 12 -

**Telepace získalo licenci
na TV Noe, přes satelit
bude vysílat od dubna**
- strana 13 -

**Z tragédie
se stal zázrak (3)**
Příběh chlapce
uzdraveného
na přímluvu P. Pia
- strana 14 -

**Jak se má křesťan dívat
na W. A. Mozarta?**
- strana 16 -

**Výzvy fatimského
poselství (44)**
Četba na pokračování
- strana 18 -

„*Bůh je láska*“

Vychází první encyklika papeže Benedikta XVI. (více na straně 4)

EDITORIAL

O malomocném, který se přiblížil k Pánu s vírou a nadějí, že se mu od něho dostane milosti uzdravení, nemáme žádné bližší údaje. Nevíme, odkud pocházel, čím byl, než ho postihla jeho těžká choroba, ale modlitba, kterou před Ježíšem pronesl, zasluhuje nejvyšší obdiv a úctu. *Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.* Co všechno dokázal vyslovit těmito několika slovy! Vyhoštěnec lidské společnosti nás mimoděk učí neúčinnější modlitbě. Vycítil zcela správně, že Božího Syna není třeba přemlouvat a přesvědčovat, aby mu prokázal dobro, a Ježíš mu dává plně za pravdu. On totiž nic jiného nechce a nic jiného nesleduje. Nekonečnosti Boží všemohoucnosti odpovídá stejná nekonečnost jeho dobrotivé lásky. Aby se stal zázrak, není zapotřebí, aby změnil svůj postoj Pán, nýbrž ten, kdo má přijmout jeho milost, a to tak, aby se pokornou důvěrou zcela zpřístupnil pro Boží dar.

Když nám apoštol říká, že Bůh je Láska, není to jen básnický obrat, není to něco jako metafora či metonymie. Vyslovuje tím existenciální výpověď o Boží totožnosti, vymezuje samu podstatu Nejvyššího. **Bůh je Láska**, a ta se jako taková projevuje již v Božím stvořitelském díle, když Bůh **dává bytí tomu, co neexistovalo.**

Tato definice Boží podstaty je současně nepřímým vymezením, jaká je podstata Satana, Božího odpůrce: **Satan je Návist** a to se projevuje v tom, že **ničí to, co existuje, především ničí samotnou lásku.** Mezi těmito „krajnostmi“ osciluje náš život.

Proč židovští předáci nevěřili v Mesiáše a chtěli ho co nejrychleji odstranit? Protože jim byl zcela cizí duch jeho lásky. Jejich sobecké smýšlení nebylo jeho smýšlením. Kdyby milovali Boha, milovali by lid, kterému stáli v čele, a museli by uvítat, že mezi ně sestoupil Spasitel, který tak účinně přemáhá všechny

Pokračování na str. 17

Šťastný národ, jehož Bohem je Hospodin

Dnes končí Týden modliteb za jednotu křesťanů, během kterého jsme rozjímali o nezbytnosti prosit vytrvale Pána o velký dar plné jednoty všech Kristových učedníků. Modlitba totiž přispívá podstatným způsobem k tomu, aby plody společného ekumenického úsilí církvi a církevních společenství byly upřímnější a bohatší.

V tomto našem setkání se chceme vrátit k meditaci o žalmu 143, který nám liturgie nepor předkládá ve dvou částech (srov. v. 1–8 a v. 9–15). Ladění je stále hymnické a také v druhé části žalmu vstupuje na scénu postava *Pomazaného*, to znamená *Posvěceného* par excellence, Ježíše Krista, který všechny táhne k sobě *jedinou věcí* (srov. Jan 17,11.21). Ne nadarmo se dominantní scéna písně vyznačuje prosperitou a mírem, typickými symboly mesiánské éry.

Nová píseň

Proto je tato píseň označena jako *nová*, to je termín, který v biblické řeči nepřipomíná ani tak vnější novost slov, jako spíše finální plnost, která zpečetuje naději (srov. v. 9). Opěvuje se tedy cíl dějin, ve kterém konečně zmolkne hlas zla, jež Žalmista popisuje jako lež a falešnou přísahu, výrazy určenými k tomu, aby označily modloslužbu (srov. v. 11).

Ale za tímto negativním aspektem vystupuje na jasně širším prostoru pozitivní dimenze nového radostného světa, která se právě upevňuje. To je opravdový mesiánský šalom, totiž *mír*; světlý horizont, který je vyjádřen sledem obrázků ze společenského života: ty se mohou stát i pro nás vyhlídkou na zrod spravedlivější společnosti.

Pravý blahobyť

Je to především rodina (srov. v. 12), která se zakládá na vitalitě generace. Synové, naděje budoucnosti, jsou přirovnáváni k statným stromům; dcery jsou představeny jako pevné sloupy, které nesou budovu domu, podobně jako sloupy v chrámu. Od rodiny se přechází k ekonomickému životu, k venkovu s jeho plody uloženými v sýpkách, s plochami pasoucích se stád, s tažným bravem, který kráčí po úrodných polích (srov. v. 13–14a).

Bezpečí míru

Pak se pohled stáčí k městu, tj. k celému občanskému společenství, které se konečně těší z drahocenného daru míru a veřejného pokoje. Navždy ustávají *průlomy*, které vetřelci prorážejí v hradbách při útocích; končí *vpády*, které přinášejí plennění a deportace, a konečně už se neozývá *nárek* zoufalých, zra-

něných, obětí, sirotků, smutné dědictví válek (srov. v. 14b).

Tento obraz je rozličným, ale možným způsobem svěřen dílu Mesiáše a také jeho lidu. Všichni společně pod vedením Mesiáše Krista musíme pracovat na tomto projektu harmonie a míru, skoncovat s ničivým působením nenávisti a násilím válek. Proto je zapotřebí provést volbu a postavit se na stranu Boha lásky a spravedlnosti.

Podmínka všeho dobra

Právě z toho důvodu končí žalm slovy: *Šťastný národ, jehož Bohem je Hospodin.* Bůh je dobro všech dober, podmínkou všech jiných dober. Jen národ, který zná Boha a střeží duchovní a mravní hodnoty, může skutečně kráčet vstříc hlubokému míru a stát se také silou míru pro svět a pro jiné národy. Může proto zazpívat spolu se Žalmistou *novou píseň* plnou důvěry a naděje. Spontánně se tu odvoláváme na Novou smlouvu, na samotnou novost, jakou je Kristus a jeho evangelium.

To nám také připomíná svatý Augustin. Když čte tento žalm, vysvětluje také slova: *Na harfě s deseti strunami ti zahraje.* Harfa a deset strun je pro něho zákon obsažený v deseti přikázáních. Ale k těmto deseti strunám, k těmto deseti přikázáním musíme najít správný klíč. „A pouze když těchto deset strun desíti přikázání,“ říká svatý Augustin, „rozezvučí láska srdce, zpívá opravdu *novou píseň*. Láska je *nový svět*. Tento žalm nás zve, abychom pěli na *deseti-struné harfě* s novým srdcem, abychom tak přispěli k míru a harmonii ve světě“ (srov. Esposizione sui Salmi, 143,16: Nuova Biblioteca Agostiana, XXVIII, Řím 1977, s. 677).

*Bollettino Vaticano 25. 1. 2006
Mezitaluky redakce Světla*

Překlad -lš-

Milost očištění

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Chci, buď čistý!

Krátká epizoda z Ježíšova působení, které dnes můžeš být svědkem, ti dává nejdříve nahlédnout, jak žalostný je stav duše postižené malomocenstvím hříchu. Využijesh-li s náležitou přípravou této příležitosti, přesvědčíš se, jak dobrotivý a mocný je Pán k těm, kteří u něho hledají záchranu.

Malomocenství je v době Ježíšova působení na této zemi nemocí nejtěžší a nejvíce skličující. Pán se tu setkává s mnoha podobami lidského utrpení. Ale zatímco posedlé, ochrnulé, chromé, postižené slepotou, smrtelnou horečkou či krvácením přivádějí lidé nebo známí k Ježíšovi, malomocnému nemá kdo takto posloužit. Je svou nevyléčitelnou chorobou nejen odsouzen v pozvolnému umírání a rozkladu, který napadá jeden úd za druhým, ale je navíc zbaven i každé lidské opory. Je vyhoštěn z lidského společenství a musí se dokonce sám starat o to, aby se mu všichni zdaleka vyhýbali. Takový lidmi vyhoštěný nešťastník se může cítit jako prokletý, kterého zavrhl sám Bůh.

Předpisy Mojžíšova zákona jsou tak přísné, že ti mohou připadat až nelidské. Ovšem ve společnosti, která proti této zákeřné, pozvolné a nakažlivé smrti nemá žádné prostředky, těžko by našel jiný způsob ochrany. Jestliže postiženému není pomoci, ani těm, kteří jsou zatím zdraví, nezbyvá nic jiného než stranit se nakažených, kteří ohrožují ostatní.

Četba starozákonních předpisů jak se uchránit všeho nečistého by tě však měla podnítit k zamyšlení, jak velká je podobnost mezi malomocenstvím těla a malomocenstvím duše. Uvědomuješ si, že hřích, a hlavně pak hřích sobectví a nečistoty znetvořuje a ohrožuje tvou duši mnohem povážlivěji než vřed malomocenství? Neměl bys s podobnou rozhodností vyhostit od sebe všechno, co tě přivádí do blízkosti a do styku s nečistým hříchem? Nakazit se opovázlivě a lehkomyslně můžeš snadno sám, ale uzdravit se už není v tvých silách. Je to o to závažnější, že žiješ uprostřed světa, který si tak libuje ve všem, co je nečisté, a ze svého středu vylučuje naopak ty, kteří mu vadí tím, protože chtějí zůstat čisti a neposkvrnění.

Dnes se však setkáváš s malomocným, který se rozhodl nedbat platných předpisů. Nezanevřel na lidi ani neproklíná Hospodina za svůj krutý osud. Jeho tělo chřadne, ale v jeho duši nezemřela víra. Vzpomněl si, jak Elizeus uzdravil Namana,⁽¹⁾ a věří, že má přijít Mesiáš, který je více než prorok. Když se pověst o Ježíši z Nazareta dostala až k němu, probudila v něm naději a rozhodnutí opustit předepsané vyhnanství a najít tohoto Dobrodince.

V roztrhaných šatech, s rozpuštěnými vlasy a zahaleným voussem se vydal na cestu, až dosáhl toho, že stanul Pánu tváří v tvář. Ještě dříve, než otevře svá ústa, projeví svůj postoj k Ježíši tím nejpřirozenějším a nej-

výmluvnějším způsobem: padá před Mesiášem na kolena. Dobře si zapamatuj slova, která uslyšíš z úst tohoto vyhoštěnce: *Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.* Jak výstižně a přesně vyjádřil celou svou pokornou víru a důvě-

ru! Pronáší obdivuhodnou modlitbu, která spíše než prosbou je upřímným vyznáním a oslavou Ježíšovy moci a dobroty. Nepřednáší mu svou naléhavou žádost, ale dává se mu k dispozici, aby na něm mohl zjevit svoji všemohoucí slitovnost a lásku. Boží milosrdenství nečeká na to, že je budeš přesvědčovat a přemlouvat, aby tě uzdravilo, vždyť proto přišlo na tento svět, je však zapotřebí, abys mu dokonale otevřel své brány.

„Chci, buď čistý!“ A ihned od něho odstoupilo malomocenství. Zákon pamatuje na způsob, jak se může očištěný vrátit zpět do společenství, ale nikdo si tu nepamatuje, že by někdo, kdo byl plný malomocenství, se představil kněžím jako zcela očištěný. Jdi, ukaž se knězi... jim na svědectví, aby viděli, že již povstal onen Prorok v Izraeli, který má vpravdě božskou moc. Jak to, že právě ti, kteří by měli jako první pochopit toto znamení, odmítají uvěřit? Uzdravený, který nemlčí, jak mu bylo uloženo, protože jeho radost je v tomto případě větší než jeho poslušnost, tak působí rozruch, který jen podněcuje nelibost Ježíšových nepřátel.

Zázrak, kterého jsi byl svědkem, se opakuje pokaždé, kdykoliv přichází knězi ukázat své malomocenství a s upřímnou kajícíností se vyznáváš Pánu ze své ničemnosti.⁽²⁾ I kdyby nemoc tvé duše byla jakkoliv pokročilá, Pán má i pro tebe slova plná útěchy: *Chci, buď čistý.* Tato slova však chápej také jako jeho příkaz: Ježíš chce, abys byl a zůstal čistý v myšlenkách, slovech i skutcích po celý zbytek života. To je správný způsob, jak se

Liturgická čtení

1. čtení – Lv 13,1–2.45–46

Hospodin řekl Mojžíšovi a Áronovi: „Jestliže se u někoho ukáže na holé kůži vřed, strup nebo světlá skvrna – což bývají příznaky zhoubného malomocenství – ať je přiveden k veleknězi Áronovi nebo k některému z jeho synů kněží.

Malomocný, na němž se objeví tato vyrážka, ať chodí v roztržených šatech, s rozpuštěnými vlasy a se zahalenými vousy a bude volat: Nečistý, nečistý! Je nečistý po všechem čas, pokud bude mít vyrážku. Je nečistý, bude bydlet sám, musí se zdržovat mimo tábor.“

2. čtení – 1 Kor 10,31–11,1

Bratři! Ať jíte, ať pijete nebo cokoli jiného děláte, všechno dělejte k Boží oslavě. Nebuďte pohoršením ani židům, ani pohanům, ani Boží církevní obci. Já se také snažím o to, abych ve všem pamatoval na druhé, a nehledím na to, co je prospěšné mně, ale na to, co prospívá všem, aby tak mohli dojít spásy. Napodobujte mne, jako já (napodobuji) Krista.

Evangelium – Mk 1,40–45

K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenu ho prosil:

„Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!“

A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn.

Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očištění, jak to nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“

On odešel, ale začal to horlivě rozhlašovat a tu událost rozšiřovat, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Přesto však chodili k němu lidé odevšad.

můžeš odvděčit za uzdravení, které tě vytrhlo ze smrti a vrátilo k životu, když nadále ty sám budeš dělat všechno tak, aby to *sloužilo k Boží oslavě*, a budeš přitom *pamatovat na druhé a na to, co jim prospívá, aby mohli dojít spásy*. Přičiň se, jak jen můžeš, aby lidé *odevšad chodili za Ježíšem*.

Nepřestávej všude rozhlašovat svým slovem i příkladem, jak *šťastný je ten, komu byla odpuštěna nepravost. Radujte se z Pána a těšte se všichni, kdo jste upřímného srdce.*⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 2 Král 5,14; ⁽²⁾ resp. žalm 31;

⁽³⁾ tamt.

„Bůh je láska“

První encyklika Benedikta XVI.

O svátku Obrácení sv. Pavla, v den, kdy končí Týden modliteb za jednotu křesťanů, zveřejnil Benedikt XVI. svůj první apoštolský list, který začíná citátem z 1. listu apoštola Jana: *Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu* (1 Jan 4,16).

Ve světě, ve kterém se s Božím jménem tak často spojuje pomsta a dokonce nenávisť, „je to poselství vysoce aktuální a má zcela praktický význam“, píše papež v úvodu svého listu.

V oficiálním shrnutí této encykliky, které zveřejnil Svatý stolec, se poukazuje především na dvojdílný charakter encykliky. První díl nabízí teologicko-filozofickou úvahu o lásce v jejích rozličných dimenzích – „Eros“, „Philia“, „Agapé“ – a vytyčuje podstatné rysy Boží lásky k člověku a vnitřní spojení, které existuje mezi láskou k Bohu a láskou k člověku. Druhý díl pojednává o konkrétní aplikaci Božího přikázání o lásce k bližním.

První díl

V prvním dílu hovoří Svatý otec o „jednotě lásky ve stvoření a v dějinách spásy“. Osvětluje často zneužívaný pojem „láska“, jehož archetypem je láska mezi mužem a ženou (řecky *eros*). V Písmu svatém a především v Novém zákoně je pojem „láska“ prohlouben – je to vývoj, který se projevuje v tom, že jako výraz označující obětavou oddanost zatlačila láska výraz „eros“ na okraj ve prospěch výrazu „agape“.

Tento nový pohled na lásku – je to podstatná novost křesťanství – je nejednou vysvětlován zcela negativně jako odmítání „erosu“ a „tělesnosti“. I když zde byly takové tendence, smysl křesťanského prohloubení je jiný. „Eros“, který do lidské přirozenosti vložil sám Stvořitel, vyžaduje očistění a zralost, aby se neztratila jeho původní

důstojnost, nebyl degradován na pouhý „sex“ a nestal se zbožím. Křesťanská víra pokládala člověka vždy za bytost, ve které se duch a hmota prostupují, a tak novým způsobem zušlechťují. Výzva „erosu“ může být pokládána za překonanou, když se tělo a duše v člověku sjednocují v dokonalé harmonii. Pak se láska stává opravdu extází, nikoliv však ve smyslu pomíjivého opojení, nýbrž jako trvalé východisko, které vede do sebe uzavřené „Já“ skrze sebeodevzdání k osvobození, sebeobjevení a k Bohu: Tím způsobem se „eros“ v člověku povznáší v „extázi“ k božskému. Ostatně „eros“ a „agape“ není možno nikdy oddělovat, naopak: Čím více oba, i když v rozličných dimenzích, stojí ve správném vztahu k sobě navzájem, tím více se uskutečňuje pravá povaha lásky. I když „eros“ je nejdříve žádostivost, čím více se přibližuje k druhé osobě, tím méně se ptá sám po sobě a tím více hledá štěstí druhého a chce darovat sám sebe, být pro dru-

hého. Tím způsobem vstupuje do něho moment „agape“ a prostupuje ho.

Ježíš Kristus, vrchol lásky

„Láska ve své radikální formě“ se zjevuje v Ježíši Kristu, vtělené Boží Lásce. V tom smyslu Svatý otec prohlašuje: „Pohled na Ježíšův probodený bok, o kterém hovoří Jan (srov. 19,37), dává pochopit, co je výchozím bodem této encykliky: *Bůh je Láska* (1 Jan 4,8). Zde je možno nazírat pravdu. A odtud plyne definice, co je to láska. Z tohoto pohledu nachází křesťan cestu svého života a své lásky.“

Ježíšova smrt na kříži, ten okamžik, ve kterém se „Bůh obrací sám proti sobě, a tak sám sebe daruje, aby mohl člověka opět pozvednout a zachránit, je pro křesťana tím nejvznesenějším výrazem lásky. A tomuto aktu sebeobětování propůjčil Ježíš trvalou přítomnost ustanovením Eucharistie při Poslední večeři,“ pokračuje Benedikt XVI. Pod způsoby chleba a vína daruje sám sebe jako novou manu, která nás s ním spojuje. „Eucharistie nás vtahuje do aktu Ježíšova sebeobětování. Přijímáme vtělené Slovo nejen

staticky, nýbrž jsme přijati do dynamiky jeho oběti. (...) Tváří v tvář Bohu skrze společenství s Ježíšovou obětí a společenství s jeho tělem a krví se uskutečňuje sjednocení.“ Skrze spojení s Kristem se spojujeme se všemi ostatními, „kterým se daruje“. Nemohu mít Krista jen pro sebe, mohu mu patřit jen ve společenství se všemi, kteří se stali jeho nebo se jimi stát mají. Přijímání mě pozvedá k němu a tím i k jednotě se všemi křesťany. Stáváme se „jedno tělo“ vzájemně stavené existence. Láska k Bohu a láska k bližnímu jsou nyní skutečně sjednoceny. Díky tomuto setkání s Božím „agape“ už není dvojí přikázání pouhým požadavkem: Lásku je možno „nabídnout“, protože byla předeem darována.

Druhý díl

V lásce k Bohu zakořeněná láska k bližním není jen úkolem pro jednotlivé věřící, nýbrž také pro celé církevní společenství, jehož charitativní působení má být zrcadlem trinitární lásky, zdůrazňuje římský biskup v druhém díle své encykliky, v kterém jde o „praktikování lásky Církve jakožto společenství lásky“. Vědomí tohoto úkolu hrálo od počátku v Církvi podstatnou roli (srov. Sk 2,44–45) a velmi brzy bylo zřejmé, že účinné splnění tohoto úkolu vyžaduje určitou organizaci. Tak došlo ve struktuře Církve k založení diakonie jakožto společensky a spořádaně prováděné služby bliženské lásky v konkrétní a současně duchovní službě (srov. Sk 6,1–6). S postupným rozšiřováním Církve osvědčila se tato praxe bliženské lásky jako její podstatný rys. Vnitřní povaha Církve je vyjádřena jako trojí úkol: hlásání Božího slova („kerygma-martyria“), slavení svátostí („leiturgia“) a služba bližním („diakonia“). Jsou to úkoly, které se vzájemně podmiňují a není je možno od sebe oddělovat. „Služba lásky není pro Církev jakýmsi druhem dobročinnosti, kterou je

Papež Benedikt XVI. podepisuje svou první encykliku „Bůh je láska“

možno přenechat druhým, nýbrž patří k její podstatě a k nezastupitelnému způsobu, jakým vyjadřuje své hlásání Božího slova,“ upřesňuje papež.

Od 19. století byla proti charitativnímu působení Církve vznášena zásadní námitka. Říkalo se: Je to v rozporu se spravedlností a slouží to zachování status quo. Zřizováním jednotlivých děl bliženské lásky prý Církev udržuje stávající nespravedlivý systém, který činí svým způsobem snesitelný a brzdi tak převrat k lepšímu světu. V tomto smyslu vyhlásil marxismus světovou revoluci a její přípravu za spásný prostředek řešení sociální problematiky. Učitelství úřad Církve se proto počínaje encyklikou „Rerum novarum“ Lva XIII. (1891) až k trilogii sociálních encyklik Jana Pavla II. (Laborem exercens (1981), Sollicitudo rei socialis (1987), Centesimus annus (1991) stále naléhavěji zabýval sociální otázkou a vzhledem k nově a stále problematičtější se vyvíjející situaci rozvíjel diferencované sociální učení, které nabízí orientaci sahající daleko za hranice Církve.

Vytvoření spravedlivého státního a společenského řádu je podle Benedikta XVI. ústředním úkolem politiky a nemůže proto být bezprostředním posláním Církve. Sociální učení nemá Církvě vytvořit ve státě nějakou moc, nýbrž pouze osvětlit rozum a svým přínosem přispět k formování svědomí, aby si uvědomilo a uznalo pravé požadavky spravedlnosti a prosadilo je do praxe. Nicméně neexistuje žádný státní řád, byť by byl jakkoliv spravedlivý, který by službou lásky činil zbytečnými. Stát, který se chce starat o všechno, stane se nakonec byrokratickou instancí, která není schopná zajistit podstatný přínos, jaký potřebuje trpící člověk a člověk jako takový: láskyplnou osobní náklonnost. „Kdo chce odbourat lásku, odbourává člověka jakožto člověka. Vždy zde bude utrpení, které potřebuje útěchu

ILEGÁLNÍ EUTANAZIE VE VELKÉ BRITÁNII

Ve Velké Británii byla v roce 2004 provedena eutanazie u přibližně 3 000 pacientů. Vyplývá to ze zprávy odborného časopisu pro paliativní medicínu. Autorem zprávy je prof. Clive Seale z univerzity v Brunelu. V jeho studii vyplnilo 857 lékařů anonymní dotazník na toto téma. Ze získaných dat vyplývá, že v 936 případech se tak stalo na žádost samotných pacientů. U 1 929 pacientů se tak stalo bez jejich výslovného přání. Temné cifry obětí eutanazie jsou pravděpodobně mnohem vyšší.

Ačkoliv je eutanazie zakázána, často nebývá soudem posuzována jako trestný čin, protože k ní došlo údajně ze „soucitu“ nebo „z lásky“. 12. prosince uvedla BBC případ, kdy Andrew Wragg zardousil svého 10letého vícenásobně postiženého syna, který trpěl degenerativní chorobou. Po svém činu zavolal policii a sám se udal. Zástupce žaloby uvedl, že otec se dopustil tohoto činu, protože už neměl dosti sil dále se o svého syna starat. Soudkyně usoudila, že by se tím nic nezískalo, kdyby byl pachatel odsouzen k trestu odnětí svobody, a proto je třeba udělat výjimku. Obžalovaný byl propuštěn. Je zde známo několik případů, kdy manžel usmrtil svou nemocnou manželku. Soudci tyto případy hodnotili jako „mimořádné okolnosti“. Podobné případy se dějí rovněž v Austrálii.

ITÁLIE

Za zneuctění křesťanské víry byl italský muslimský vůdce Adel Smith odsouzen na osm měsíců do vězení. Byl uznán vinným, že v prosince 2003 vyhodil z okna nemocnice kříž, který strhl ze stěny v pokoji, kde ležela jeho matka spolu s další pacientkou. Smith nejdříve marně vyzýval personál nemocnice, aby byl kříž odstraněn.

a pomoc. Vždy zde bude osamělost. Vždy se budou vyskytovat situace materiální nouze, ve kterých je potřebná pomoc ve smyslu bliženské lásky.“

V naší době se projevuje jako pozitivní vedlejší efekt globalizace skutečnost, že péče o bližní překračuje hranice národních společenství a rozšiřuje své horizonty na celý svět. Státní zařízení a humanitární sdružení podporují solidaritu vyjadřovanou občanskou společností různým způsobem. Tak byly vytvořeny četné organizace s charitativními a filantropickými cíli a také v katolické církvi a jiných církevních společenstvích vznikly nové formy charitativní aktivity. V tomto směru si Svatý otec přeje, aby se mezi těmito organizacemi rozvíjela plodná spolupráce. Je přitom důležité, aby charitativní působení Církve neztrácelo svou vlastní identitu a nestalo se pouhou variantou všeobecné dobročinnosti, nýbrž aby si zachovalo podstatu křesťanské a církevní aktivity lásky v plné síle jejího světla.

V resumé encykliky zveřejněném ve Vatikánu se upozorňuje na tři body:

1. Křesťanská aktivita lásky musí kromě profesionální kompetence spočívat na prožitku osobního setkání s Kristem, které se dotýká svou láskou srdce věřících a probouzí v nich bliženskou lásku.

2. Křesťanská aktivita lásky musí být nezávislá na stranách a ideologiích. Program křesťanů – program milosrdného Samaritána – je „srdce, které vidí“. Toto srdce vidí, kde je zapotřebí lásky, a podle toho jedná.

3. Křesťanská aktivita lásky nemůže být prostředkem k tomu, čemu se dnes říká proselytismus. Lásky je nezištná. Nepraktikuje se proto, aby tím bylo dosaženo jiných cílů. To neznamená, že charitativní působení musí nechat stranou Boha a Krista. Křesťan ví, kdy je čas mluvit o Bohu a kdy je správné o něm pomlčet a nechat prostě hovořit lásku. Velepíseň lásky sv. Pavla (srov. 1 Kor 13) musí být „Magna Charta“ všech cír-

kevních služeb, aby nevzniklo nebezpečí, že propadneme pouhému aktivismu.

V této souvislosti Benedikt XVI. píše: „Je na čase, aby vzhledem k hrozícímu sekularismu mnoha křesťanů zaměstnaných v charitativních činnostech byla znovu zdůrazněna důležitost modlitby. Křesťan, který se modlí, si samozřejmě nedělá představy, že může měnit Boží plány nebo zlepšovat to, co Bůh má v úmyslu. Snaží se spíše o setkání s Otcem Ježíše Krista a prosí, aby byl přítomen útěchou svého Ducha v něm a v jeho působení. Důvěrný styk s osobním Bohem a odevzdání do jeho vůle brání tomu, aby člověk neutrpěl škodu, a chrání ho před nástrahami fanatických a teroristických nauk. Opravdu náboženský postoj nedovoluje, aby se člověk povyšoval na soudce Boha a obviňoval ho, že připouští bídu a necítí soucit se svými tvory. Jestliže se někdo odvažuje s odvoláním na zájmy člověka bojovat proti Bohu, na koho se spolehně, jestliže se lidské jednání ukáže jako bezmocné?“

Na závěr vyzývá Benedikt XVI., abychom obrátili pohled ke světcům, „k těm, kteří uskutečňovali lásku příkladným způsobem. (...) Obzvláště vynikající mezi svatými je Maria, Matka Pána, Zrcadlo veškeré svatosti.“ Ona nám ukazuje, „co je láska, odkud má původ a kde čerpá stále novou sílu“. Panně Marii svěčuje Svatý otec Církev a její poslání ve službě lásky těmito slovy:

Svatá Maria, Matko Boží, tys darovala světu pravé Světlo, Ježíše, svého Syna a Syna Božího.

Ty ses zcela odevzdala Božím voláním a stala ses tak pramenem dobroty, která z něho proudí.

Ukaž nám Ježíše. Veď nás k němu. Uč nás poznávat ho a milovat, abychom i my mohli být opravdu milujícími a stali se pramenem živé vody uprostřed žizního světa.

Podle Zenit

Chudí jsou moji učitelé

„Bůh použil moji ubohost, aby vytvořil dílo svých rukou,“ napsala Pavlína Haidrová ve svědectví o svém životě. A jaké je to svědectví? Jako charitní sociální sestra dala se do služeb lidí, kteří žijí v Brazílii jen z odpadků. Nyní byla několik dnů na dovolené ve Vídni. Využila jsem této příležitosti, abych se s ní setkala a pohovořila.

Od svých 26 let pracuje ve sdružení sester *Carita socialis*, které v roce 1919 založila Hildegarda Burjanová. Mělo být „pomocnou skupinou církve“ a přispívat k výstavbě „lidštějšího světa“.

Právě po tom toužila Pavlína již od mládí, jak mi nyní sděluje. Vypráví mi v klidu a pohodě o svém životě. Narodila se v roce 1939 na začátku války jako sedmé dítě v rodině Haiderů v Hallu v Tyrolsku. Dobu války prožila v Tulfes a navštěvovala pak v Hallu základní i měšťanskou školu. Chtěla se stát učitelkou, ale vzhledem k vadě zraku to nebylo možné. Vyučila se nejdříve prodavačkou a sedm roků pracovala v textilní prodejně.

Ale to neodpovídalo tomu, po čem toužila. Když jí bylo umožněno absolvovat v Bادهnu dva a půl roku trvající kurz vychovatelky, chopila se příležitosti a ve 23 letech se stala v charitním domově vychovatelkou těžce ovladatelných dívek. Byly to dívky s kriminální minulostí nebo bývalé prostitutky. Měly za sebou většinou těžké dětství.

Při této práci si uvědomovala, jak musí být vděčná za to, že mohla prožít své dětství a mládí v láskyplném prostředí. „Jak milosrdný byl Bůh ke mně: dobrá rodina a víra mi byly naděleny již do kolébky. Toto poznání ve mně posilovalo přání věnovat svůj život tomu, aby i druzí měli život,“ říká sestra Pavlína s úsměvem.

Byl to především rozhovor s jednou dívkou v domově, který na ni silně zapůsobil. „Nemám nikoho, kdo by mě měl rád,“ vzlykala 15letá Lucie jednoho dne. „Moji rodiče mě opustili ješ-

tě jako malé dítě. Putovala jsem z jednoho domova do druhého. Ve dvanácti letech jsem utekla a žila na ulici, připojila jsem se k partě kluků. Říkali mi, že mě milují, ale jenom mě využívali. Pak mě chytila policie a šla jsem znovu do domova. Nikdo na celém světě mě nemá rád.“

Silně na ni zapůsobil právě slova: „Nemám nikoho, kdo by mě měl rád.“ Kolik je takových lidí, kteří se cítí nemilováni? Kolik je proto hluboce zoufalých? A napadla ji otázka: „Nemohla bys být tím, kdo tyto lidi miluje?“

Stále více chápala tuto otázku jako Boží volání, které ji neopouštělo. Celý rok zkoumá sama sebe a vyprošuje si jistotu pro další životní cestu. Ve 25 letech se rozhodne jít za tímto hlasem. Vstoupí k sestřím „Caritas socialis“, které obdivovala. Zde se žije podle slov sv. Pavla: *Láska Kristova nás nutí* (2 Kor 5,14). A charisma těchto sester: „Zviditelnit milosrdnou lásku Boží sociální službou“ již začala v životě uplatňovat. „To se mělo stát mým životním cílem, a tak začal nový úsek mého života.“

Po postulátu a noviciátu pracuje čtyři roky v domově těžce vychovatelných dívek. Když pak domov převzalo město Vídeň, přihlásila se Pavlína k nasazení pro nejchudší v Brazílii. Nejdříve ji poslali na rok do Innsbrucku, kde pracuje v pastorační a katechezi pro mládež. Pak následují tři roky praxe mezi dětmi ve Vídni. Stále více se jí daří otevírat srdce velkých i malých pro Boha a pro jeho lásku. Ale její touha pracovat pro chudé byla stále silnější.

Konečně přišel rok 1974 a s ním pozvání do Brazílie,

kde se má věnovat lidem, kteří se ocitli na pokraji společnosti. Má tam posílit skupinu pěti sester. Nejdříve přijde do Guarapuavy, diecéze dvakrát větší než Dolní Rakousko. Zde má nakonec zůstat 23 let. Sestry zde pomáhají biskupovi (původem z Rakouska) zajišťovat katechetickou práci. „Pak jsme však poznaly, že lidé musí mít alespoň to nejnужnější k životu, než je možné vést je k Bohu. To byl začátek sociální práce v Brazílii,“ vypráví sestra Pavlína.

Konají se různé vzdělávací kurzy, které fungují jako multiplikační: vyučují ženy v kurzech šití a ty pak předávají tyto znalosti ve vnitrozemí. Totéž platí pro kurzy vaření nebo kurzy zpracování léčivých bylin. Skupiny, které vznikají ve vnitrozemí, sestry dále vedou a podporují.

Další práce zavede sestru Pavlína do chudinské čtvrti. Žije tam 140 rodin bez vody a sociálního vybavení. V první řadě usilují sestry o zřízení vodovodu. Pak jde o to, aby obec věnovala lidem ten malý kousek půdy, na kterém stojí jejich chatrče. Začíná boj se starostou, který sestry nakonec vyhrají. Pak je třeba chatrče sanovat. Tu přišel sestřím vhod příslib jednoho generála: nastupuje dvacet vojáků s nákladními auty, deskami a hřebíky a konečně tu stojí 140 domků se záchodky. Úplná novinka! Jako další následuje v této chudinské čtvrti denní domov pro 120 dětí.

Sestra mi přitom vypráví jednu velice dojemnou příhodu. Jeden chlapec, který zde našel útulek, přišel o několik let později za sestrou s prosbou: „Pojď se mnou k mé matce!“ Ta leží na lůžku, sousedky kolem. „Sestro, čekala jsem na tebe. Víím, že musím umřít (je jí 46 let!). Ty víš, jak velice miluji svého syna. Děláš teď to, co Ježíš na kříži.“ A sestra líčí: „Matka roztáhla ruce, podívala se na mě a řekla: »Hle, tvůj syn! Prosim tě, postarej se o něho, nenechá-

Pavlína Haidrová

vej ho samotného.« Pak se podívala na syna a řekla: »To je tvá matka. Musíš ji ve všem poslouchat.«

Jak velice musela ta žena důvěřovat sestře Pavlíně, že jí svěřila svého nejmilejšího. Kolik lásky od ní zažila, když si byla tak jistá, že ji sestra nezklame.

Brzy na to se žena ocitla v nemocnici. Sestra ji doprovázela v posledních dnech jejího života. Když chlapec také skončil s meningitidou v nemocnici, navštěvovala oba dva. Když matka zemřela, zajistila mu sestra všechno potřebné, i vaření a praní prádla. Dnes je z něho ošetřovatel a po večerech navštěvuje kurzy na univerzitě. Dodnes je s ním sestra ve styku. „Tak jsem přišla k synovi!“ směje se sestra Pavlína.

Již osm let žije ještě s jednou spolusestrou na malém kousku půdy 8x25 m v Curitiba, jednom předměstí hlavního města Parany přímo mezi chudým obyvatelstvem. S jejich pomocí vzniklo uprostřed bídy obdivuhodné dílo. Všechno začalo modlitbou růžence několika rodin. Tyto rodiny se spojily do biblických kroužků, ze kterých vznikla základna pro malou kapli a nakonec i farnost. Je to farnost proroka Eliáše.

V těchto farnostech se pečlivě studuje biskupský dokument, ve kterém biskup vybízí všechny věřící, aby se každý svými schopnostmi, svými prostředky i svým časem podílel na pomoci chudým, z nichž 53 milionů trpí podvýživou a 70 milionů žije pod hranicí chudoby. To přimělo např. ženu, která umí šít, aby jinou ženu naučila šití. Takovým

BUSH PRO ŽIVOT

President Bush promluvil ve zvláštním telefonickém poselství ke 100 000 účastníků „Pochodu pro život“, který se konal v USA 23. ledna. Řekl, že pokud se podaří změnit potratové zákonodárství, změní se i americká kultura. Prezident dal jasně najevo, že stojí za hnutím, které chrání nenarozený život. Stejně tak odsuzuje eutanazii, lidské klonování a výzkum, při kterém se zabíjeji lidské zárodky.

NEJVĚTŠÍ PROVINILEC

Největší počet provinění proti lidským právům zjistil a odsoudil Evropský soudní dvůr pro lidská práva u Turecka. Tato země byla shledána v roce 2005 vinnou ve 290 případech. Celkem vyslovil soud 1 105 rozsudků. 120 jich patří Ukrajině a 105 Řecku.

Turecko však kupodivu nebylo odsouzeno ani za jeden případ porušování náboženské svobody.

způsobem vznikla pekárna, ve které se denně peče 200 bochníků chleba, který pak ženy prodávají. Jiná skupina vysokoškoláků věnovala chudým počítač a pořádá u něho bezplatně kurzy.

„Ale nejkrásnější projekt se týká lidí ze smetišť,“ pokračuje sestra Pavlína. Před dvěma roky se tito nejchudší stali jejími „bratry a sestrami“. „Jsou to skutečně ti nejchudší z nejchudších,“ popisuje jejich situaci. „Žít jen z toho, co druzí vyhodí, je opravdu ta poslední alternativa. Když ještě s jednou spolusestrou začala těmto lidem věnovat pozornost, potkala mladou ženu, která měla dítě staré 19 dní a vezla vozík plný odpadků. Maličké dítě leželo nahoře na té hromádce.“

Jeden otec rodiny se šesti dětmi nasbírá denně odpadky za dvě eura, které dostane od překupníka. „Ti lidé často až do poledne neměli nic v žaludku. V odpadcích je i použitý toaletní papír. Je tam opravdu všechno. Když shromáždí odpadky, sednou si na kraj cesty a jedí to, co v nich najdou k jídlu.“

„Tito lidé se cítí především opovrhovaní, vyhoštění. Netrpí jen materiální nouzí, nýbrž také nouzí jiného druhu: většina z nich jsou negramotní. Pomoc je tu nesmírně naléhavá,“ uvádí sestra.

Těmto lidem je třeba pomoci. Musí získat nějaké sebevědomí, je třeba je přesvědčit, že jsou také někdo, a především, že Bůh je miluje. Od roku 2003 sestry tyto lidi shromažďují v domě, který si pronajaly, a přesvědčují je, aby si zřídili svou samosprávu.

Mají se naučit, jak se zorganizovat, jak jeden s druhým bratrsky vycházet, jak si vzájemně pomáhat. Farnosti pomohly pořídit pro ně uniformy a vozy.

Každé ráno dostanou všichni snídaní, pak vezmou jeden z vozů a jezdí od domu k domu. Před domy jsou vyloženy odpadky. Ti lidé z nich vybírají to, co se dá ještě použít, než přijede

komunální sběr odpadu. Každý den ujdou sběrači kolem 20 km. Děti s sebou vláčet nemusí. Starají se o ně dobrovolní opatrovníci.

Ti připravují také jídlo v největším domě. I sestra Pavlína s nimi často zasedne ke stolu, aby viděli, že s nimi tvoří jednu rodinu a stojí s nimi na stejné úrovni. Na vhodném volném prostoru se pak odpad třídí. „K tomu je třeba mít dobrý žaludek, aby to člověk vydržel. Nyní zde pracuje asi 14 mužů a žen. Vybírají 32 různých artiklů, které se celkem výhodně dají prodat překupníkovi. Za 1 kg plastu dostanou nyní 30 centů, dříve to byl jen jeden.“

Skupinu se daří pozvedat stále více na vyšší úroveň. Každý se naučil mít ve spolupracující skupině nějakou odpovědnost. Vzniklo tak jakési svépomocné družstvo, organizují se kurzy čtení a psaní. To všechno pozvedá

vá jejich sebevědomí. Dříve na ně lidé posílali psy a pokládali je za gaunery. Když nyní přijdou ve farní uniformě s vozem, lidé je dokonce zdraví a zvou: „Pojď, vybrala jsem pro vás odpad.“

Sestra je šťastná. „Naše námaha se velice vyplatila. Nejen že se podstatně zvýšil jejich příjem za odpad, můžeme jim pomáhat najít svou lidskou důstojnost. Kromě toho jsou šťastní, že zde našli domov. Někteří jsou zde více doma, než ve svých malých chatrčích. Je tu jeden zcela mladý chlapík. Posadí se před svůj talíř a děkuje Bohu několik vteřin za pokrm, protože je šťastný. A přitom jídlo je docela prosté. Můžeme dát jen to, co dostaneme. Dokonce i narozeniny sestry organizují: se svíčkami, koláčem a malým dárkem. Jaká je to radost u lidí, kteří své narozeniny dosud nikdy neslavili!“

Kdo to financuje? Sestra Pavlína sama žije z Boží Prozře-

telnosti a je vděčná za každý finanční dar ze své vlasti. Dává jí sílu, když ví, že někdo za ni stojí. Důležitá je také každá dobrovolná pomoc: při stavbě kostela v chudinské čtvrti, při praní prádla, při obcházení firem a supermarketů, které by mohly dát sponzorský dar.

Jak velice sestra Pavlína své chudé „popeláře“ miluje, poznáváme z jejího vyprávění o jedné mladé ženě, která smrtelně onemocněla a musela být ze své chatrče dopravena do nemocnice. „Za týden nato zemřela. Prostřednictvím jednoho politika jsme jí zajistili alespoň na jeden rok hrob. Když ji před pohřbem přinesli do její chýše, koupili jsme květiny. Přitom jsem prožila něco krásného. V poslední době byla její tvář znetvořena. Ale v rakvi jí Bůh vrátil její původní krásu. Bylo to nádherné dívat se na ni, jak je krásná, i když měla za sebou tragický život: Aids, chudoba, Bůh ví, kolik mužů. Nyní měla opět svoji krásu. Neumíme si představit, co všechno v životě prodělala a zakusila.“

Jak vůbec sestra Pavlína zvládá všechno to, na co se jí ptám: Vidí jen na jedno oko, není už nejmladší, před rokem prodělala operaci rakoviny. Pro tuto statečnou ženu to není žádný problém. „Vlastně všechno začalo již v rodině, kde jsme denně chodili na mši svatou a modlitba růžence byla velkou posilou v těžkých dobách. A tak tomu je dodnes. Ano, sílu pro svou práci čerpám z modlitby. Máme krásnou domácí kapli. Na mši svatou však musíme chodit tři kilometry tam a tři zpátky.“

Na otázku, zda někdy litovala, že šla za svým povoláním do Brazílie, spontánně, téměř dotčena odpovídá: „Ne, nikdy, jsem velice vděčná za všechno, co jsem za těch 31 let prožila. Když jsem zde v Rakousku, těším se z dovolené ve vlasti. Ale pak přijde opět touha po Brazílii a mých lidech. Velice ráda jedu zase zpátky. Není nic

Třídění odpadků v malé komunitě

Osmero blahoslavenství (5)

ČTVRTÉ BLAHOŠLAVENSTVÍ

*„Blahoslavení, kteří lační
a žízní po spravedlnosti, neboť
oni budou nasyceni.“*

krásnějšího než pracovat s chudými. Oni se stali mými učiteli. Skrze ně jsem se naučila, co je opravdová chudoba a jak se v ní dá žít. Chudí žijí vždy jen ze dne na den. I když snad nemáji nějakou vyslovenou víru, jsou přece jen věřící, protože všechno očekávají od Boha. »Když Bůh chce,« říkají vždycky. Když to přeneseme do našeho vlastního života, znamená to, že i my žijeme vždy z Boží ruky. V Brazílii jsem se naučila, jak se dá žít ze dne na den a jak velice málo potřebuje člověk k životu a ke štěstí.“

A dodává: „Moje největší uspokojení? Objevit Boží tvář v chudých, být u nich solidárně přítomná, otevřená pro jejich nouzi a utrpení, zapalovat v nich světlo naděje a tak to společně táhnout. Následování Krista je především následování v kříži. Když jsem se naučila chápat, že Ježíš vykoupil svět utrpením a křížem, získala jsem tím nový přístup k negativním událostem v životě. Když chceme svůj život věnovat lásce, musíme vědět, že pravá láska vede přes kříž. Pán sám ho nese spolu s námi a tak se stáváme svobodní, abychom rostli v lásce.“

Jsem dojata a cítím: Sestra Pavlína opravdu vyrostla v lásce a pomáhá v tom druhém. Jak pevně si stojí ve víře, radosti a vděčnosti, poznávám z toho, když vypravuje o své operaci, kterou podstoupila před rokem. Pro případ své smrti se o všechno postarala. Když jí lékař vypočítával všechny těžkosti spojené s operací jejího nádoru, uklidnila ho slovy: „Nemusíte si dělat starosti. Mnoho lidí se za mě modlí.“

I když se sestra Pavlína uvědoměle připravovala na smrt, byla naplněna velkou vděčností, když mohla opustit nemocnici a opět se věnovat své práci, lidem „pomáhat na nohy“, předávat jim chuť k životu a tím je naučit se také smát.

Z VISION 2000 - 1/2006
přeložil -lš-

Duše, která našla opravdovou útěchu na vrcholu třetího blahoslavenství, vidí Boha všude: nosí ho v nitru své bytosti jako nesmírný poklad, nachází ho ve všech věcech, které Bůh oděd do své božské krásy.

Ale světlo plodí lásku, láska rozněcuje touhu a touha je stimulem, který mučí, podněcuje, pobízí k činnosti, k práci, k oběti se sladkým nepokojem a s velkým zápalom pro toho, koho miluje.

Uchváčena sladkým šílenstvím touhy, vrhá se do světa jako nevěsta v Písni písní, která je pro ni vzorem, a ptá se nebe i země, zda neviděly jejího miláčka. Copak ho již nenalezla? Ano, a právě proto zakouší žár touhy. Čím více vlastníme Ježíše, tím více po něm toužíme. Kdo jí tento nebeský pokrm, cítí stále větší hlad, a kdo pije toto vznešené víno, má ještě větší žízeň. Dokud duše žila daleko od

Boha, dokud její oči ještě nebyly otevřeny pro nekonečnou krásu, ani její srdce nezakusilo božský dotek, ležela nehybně v přesmutné letargii jako ten, kdo nemiluje. Ale její oči viděly Miláčka na hoře světla, její srdce bylo probodeno láskou a jako raněný jelen hledá s námahou spočinutí ve své horečnaté úzkosti.

A kde jsou křišťálové vody, které uzdravují zraněnou lásku? Kéž by duše byla schopná patřit na Miláčka v jasném světle dokonalé kontemplace! Kéž by se s ním mohla spojit v objetí bez konce! V odvaze své touhy vykřikne se zanícenou nevěstou Písni písní: *Kéž mě políbí polibkem svých úst!* (Pís 1,1). Ale toto vlastnictví se platí krvavým potem. Práce a utrpení jsou jediným útočištěm lásky, než dosáhne okamžiku úplného štěstí.

Pro duši tedy začíná období ustavičné práce; čtyřicet let tvrdé dřiny jí podobně jako Jákovovi připadá jako bezvýznamná cena za štěstí, po kterém dychtí. V tomto období duchovního života vytrysknou z duše s obdivuhodnou nenasytností svaté skutky, tak jako na jaře vyra-

ší z dosud chladné půdy klíčky všech semen, která spala pod zimním sněhem.

Hlad a žízeň po spravedlnosti. Hlad a žízeň vyjadřují velice dobře naléhavost její touhy; spravedlnost znamená souhrn svatých skutků, spoustu tvrdé práce, kterou jásající a velkodušná duše podniká, a to je útočiště pro její vytoženou lásku.

Je to úžasná scéna, jakou popisuje Píseň písní: ženich prostrčil otvorem ve dveřích ruku, aby se dotkl své snoubenky, a její srdce se zachvělo láskou. Snoubenka vstává, aby milému otevřela. Z rukou jí kane myrha, myrha jí stéká z prstů. Otevírá dveře, ale bohužel, milý odešel, hledá ho, ale nenalézá, volá ho, a on neodpovídá. Vychází a hledá milého a neúnavně běží městem, stráže ji zraňují a strážní u hradeb jí strhnou plášť. Ale ona na to nedbá, zapřísahá jeruzalémské dcery, kdyby náhodou potkaly jejího milého, aby mu řekly, že je nemocná láskou.

Nalezne Milého v zahradě kontemplace, jak na balzámovém záhonu sbírá lilie.

Ale hodina sladkého rozhořčení ještě neudeřila, zamilovaná duše musí projít dlouhou a pracovní cestou aktivního života.

Svatý Řehoř píše: „Ti, kteří dychtí dosáhnout města kontemplace, ať se cvičí nejdříve na poli aktivity.“⁽¹⁾

Nebo ještě lépe, místo, kde se uskutečňuje spojení mezi Bohem a duší, je nitro samotné duše; ale protože Milý sestupuje, je nutné, aby hluboký klid venkova a zralé plody šířily svou líbeznou vůni a záhony lilií ho lákaly svým neposkvrněným jasmem.

Aktivní život připravuje toto hnízdo lásky cvičením v ctnostech a rozkvětem darů a toto dílo intenzivního pěstění, které podstupuje duše puzeaná svou horoucí touhou, je dílem spravedlnosti.

I když aktivní život přispívá k zdokonalení duše, spočívá pře-

devším v tom, že zajišťuje dobro pro druhé⁽²⁾, a z toho důvodu se duchovní práce tohoto blahoslavenství nazývá spravedlnost.

Již v předchozích etapách duše pracovala pro vlastní dobro, v této zapomíná na sebe samu, aby myslela na druhé, a tím, že pro ně pracuje, získává pro sebe větší dokonalost jako náhradu za svou velkodušnost.⁽³⁾

S jakým zápalem se duše ujímá tohoto díla spravedlnosti, je možno poznat z této šťastné věty evangelia: *hladoví a žízni po spravedlnosti*. Kdo jen prostě potřebuje nějakou věc, hledá ji s klidem a bez vzrušení, ale kdo má naléhavou potřebu, vyvíjí velké úsilí, aby ji získal, nedopřeje si klidu. Neleká se únavy, neomezuje své úsilí, ale s vášnivou žádostivostí usiluje, aby získal to, po čem tak horoucně touží.

Tak duše podněcovaná stimulem lásky, jejíž mírou je, že nezná míru, hledá s netrpělivým zápalem spravedlnost, po které dychtí, aniž by zvažovala své vlastní síly, protože počítá se silou od Boha. Nikdo ji nemůže zadržet, protože cítí v nitru své bytosti, že může všechno v tom, který ji posiluje.

Původcem této obdivuhodné odvahy je dar síly, který dosáhl v duši svého plného rozvoje. Ctnost spravedlnosti žije v atmosféře míru a klidu; její normou je rozum, její postup je lidský. Dar síly má normu božskou, hledá spravedlnost Božím způsobem, jeho prostředím je oheň, který rozničil Duch Svatý.⁽⁴⁾

Pod vládou ctností duše plánovala své podnikání podle skrovné míry vlastních sil; pod vlivem darů má duše k dispozici božskou sílu, jako by to byla její vlastní. Proto rozšiřuje horizonty svých tužeb a vrhá se do díla s nepřekonatelnou odvahou. Puzena láskou a podporovaná silou, duše hladoví po spravedlnosti.

Tento velkolepý rozkvět daru síly byl obdivuhodně připraven v předchozích etapách. Světlo

otevřelo cestu pro sílu. Aby se odevzdala Bohu s důvěrou, jakou působí v duších dar síly, je třeba dospět ke dvojímu hlubokému poznání: sebe sama a Boha. Dar poznání nám odhalil naši nicotnost tak hlubokým způsobem, že na to nikdy nezapomeneme, a stejné světlo nám dopřává vidět Boha v nitru nás samotných. My nejsme nic. Bůh je všechno. V nás je hluboká propast bídy, ale je zde také něco božského. Zklamání svou ubohostí svěřujeme se této nekonečné síle, která se nám nabízí.

S důvěrou v božskou moc, jakou v nás působí dar síly, je spojeno sladké pomazání daru zbožnosti, který nám umožňuje, abychom se dívali na Boha jako na Otce a na bližního jako na svého bratra, a sladký oheň lásky, který zapaluje naše touhy a dává růst naší odvaze.

Tak se v duši vytváří hlad a žízeň po spravedlnosti, který je podstatou tohoto blahoslavenství.

Jak by mohl Bůh nechat bez odplaty tak usilovnou práci?

Tak jako v teplých krajinách se pole rychle pokrývají bohatou vegetací: na všech stranách se rodí stébla, rostou a košatí se větve, oživující vůně prosycuje atmosféru a pomíjivé květy ztrácejí své lístky, aby plody dozrály a rozvinuly se, tak se v tajemné zahradě duše rozlévá život; svatá díla se množí s božskou rychlostí, vůně ctností se harmonicky šíří, jako na záhonu lilií září

ryzí jas čistoty a v tichosti života dozrávají plody Ducha Svatého pod pomíjivými květy svatých útěch. Duše může zvolat: Ať přijde Milý do své zahrady, ať se nasytí spravedlností. Květy zmizely, na znavených větvích již visí plody a všechny možné vůně, které roznáší vítr, zvou k sladké intimnosti lásky.

Duše je nasycena, protože všechno v ní je harmonie a pokoj. Ruch činnosti se krok za krokem stává lahodný, do duše sladce proniká nebeský klid, předzvěst onoho lepšího života: blíží se připravovaná hodina kontemplace.

Úplné nasycení se v tomto životě neuskutečňuje. Kdo by na ně mohl myslet? Dokonalá spravedlnost je v nebi, protože jen na laskavém Božím klínu je duše v plném míru s ním, s těmi, kteří jsou jí blízcí, i sama se sebou.

Tam nahoře všechno bude harmonie, protože všechno bude v řádu, lásce a pravdě. A tato podstatná harmonie, můžeme-li užít tohoto slova, bude novým hymnem, který budou zpívat spravedliví na věčné věky. Ale přes všechny disonance nezačínají svatí již nyní se svým věčným hymnem? Jako božské téma, které se ve vyhnanství bážlivě rýsuje, aby se rozšířilo do triumfálního rozvoje v nesmírnosti nebes, srdce spravedlivých je hymnem, živou harmonií, která oslavuje Boha v radosti a chvále, jak to zjevila světu Panna Maria v onom kantiku, úžasné to explozi jejich nejnuitnějších citů: *Velebí má duše Pána a můj duch plesá v Bohu, mém Spasiteli* (Lk 1,46-47).

Ona je to, nesrovnatelná Maria, prototyp duše nasycené spravedlností, která ve své duši odráží věčnou spravedlnost, která je plným nasycením a dokonalou harmonií a zpívá s akcenty inspirovanými Všemohoucím, jehož jméno je svaté, který rozptyluje pyšné a povyšuje pokorné, hladové sytí božským chlebem.

Za touto svou Královnou kráčeji všechny velkodušné duše, které za cenu tvrdé námahy a mučivé touhy dosáhly plnosti spravedlnosti ve své vnitřní zahradě, naplněné jasmem a harmonií.

Ale Milovaný ještě nepřijde, protože duše musí vystoupit na dva štíty, aby dosáhla vznešeného vrcholu, na kterém se naplňuje tajemství spojení, protože láska je hodnotou takové ceny, že i když za ni dáme všechno, zůstává nezaplaceným darem, který nekonečná dobrota daruje duším.

(Pokračování)

Překlad -lš-

⁽¹⁾ Moral., c. 37, PL 75, 763.

⁽²⁾ In III Sent. Dist. 35, qI, a.

⁽³⁾ Tamt.

⁽⁴⁾ Srov. S. Th. II-II q. 139, s 2.

V Ježíšově škole (5)

Evangelium podle svatého Marka

Být s Ježíšem

V tomto setkání s evangeliem sv. Marka chceme se zamyslet nad výrazem **být s Ježíšem** (Mk 3,14). Má jím být vyjádřen typický aspekt „následování Krista“, tzn. **žít s ním, být s ním ve společenství**. Je nutno poznamenat, že onen výraz se týká výslovně Dvanácti. Evangelista je rozšiřuje na každého učedníka. Pro něho Ježíš jako Zmrtvýchvstalý je vždy se svými učedníky. *Jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa* (Mt 8,28). Proto každý učedník i my jsme povoláni, abychom „byli s Ježíšem“, a budeme se tomu učit tím, že budeme rozjímat o způsobu, jakým s ním byli jeho první učedníci.

Jak oni „byli s Ježíšem“? Najdeme na to některé odpovědi a budeme mít možnost tuto otázku ještě prohloubit. Křesťanská zkušenost je totiž od jednoho způsobu prožívání víry k druhému hlubší a víra se stává stále více osobní, přesvědčenější. Prohlubujeme tedy své poznání o Ježíši, abychom byli stále více jeho učedníky.

Ježíš se svými učedníky (3,7–12)

Ať se děje co děje, Ježíš se nezastaví. Visí nad ním tíha smrti (3,6), ale Ježíš pokračuje ve svém poslání. Text říká, že se *uchýlil se svými učedníky k moři a velké množství lidu z Galileje šlo za ním* (3,7). Výraz „se svými učedníky“ není prostá informace, protože nyní se učedníci jeví jako opravdu zapojeni do Ježíšova života. Zapojují se do díla. Lid se sbíhá ze všech stran, tak jako onen večer nadšení v Kafarnaum (1,32–34) i zde jsou lidé především pobláznění zákraky. Nehledají osobní sekání s Ježíšem, hledají divotvůrce, léčitele, který se jim jeví jako tajemný předmět, kterého se stačí dotknout, aby byli uzdraveni.

Proto potřebuje pomoc učedníků a chce, aby měli *připravenou loď*. Je jasné, že se chce vyhnout davu. Pouhý entuziasmus je nebezpečím pro jeho poslání. Tentokrát tedy neodchází sám, ale se svými učedníky, kterých bylo mnoho (2,15), a jde s nimi na horu. Vyprávění o tom, co se stalo na hoře, (3,13–19) je tak důležité pro náš život z víry, že tomu věnujeme zvláštní pozornost. Pak se vrátíme k životu Ježíšova společenství.

Vyvolení apoštolů

Ježíš vystoupil na horu, zavalal k sobě ty, které sám chtěl, aby přišli k němu. Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, protože je chtěl poslat kázat, a to s mocí vyháňet zlé duchy. Ustanovil jich těchto dvanáct: Petra, to jméno dal Šimonovi, Jakuba, syna Zebedeova, a Jana, Jakubova bratra, ty pojmenoval Boanerges – synové hromu, Ondřeje, Filipa, Bartoloměje, Matouše, Tomáše, Jakuba, syna Alfeova, Tadeáše, Šimona Kananejského a Jidáše Iskariotského, který ho pak zradil.

Jména těchto Dvanácti, ze kterých můžeme vyloučit Jidáše a připojit Matěje (Sk 1,21n), jsou významná, protože oni **byli s Ježíšem** od křtu, který udělo-

val Jan, až do nanebevstoupení. Proto těchto Dvanáct, a jen oni (srov. Sk 10,41) **jsou pravými svědky historické tradice Ježíšova příběhu a pravými svědky jeho zmrtvýchvstání**. Jejich svědectví je obsaženo v evangeliích, která představují tzv. „apoštolskou tradici“. Když křesťané vyznávají „věřím v jednu, svatou katolickou a apoštolskou církev“, chtějí tím potvrdit, že všichni převzali a předávají apoštolskou tradici obsaženou v evangeliích. Jako církev jsme tedy zbudováni na základu, který tvoří apoštolové, a sám Ježíš Kristus je náročný kámen (srov. Ef 2,20). Jejich prostřednictvím můžeme poznávat Ježíše a učit se *být s ním*, prožívat intimní život v jeho společenství. Vraťme se tedy k tomuto úryvku a pozorujme souvislosti.

Sami s Ježíšem na hoře (3,13–19)

Když Ježíš provedl volbu Dvanácti, zjišťujeme, že se ve společenství vytváří určitá hierarchie a že určité úkoly nejsou svěřovány všem. Poslání Dvanácti je však zaměřeno do budoucnosti. Co je důležité pro tuto chvíli, je to, že *jsou s ním*. To je speciální Markův výraz, který platí pro všechny učedníky.

V následujících kapitolách (až do 10.) Ježíš není nikdy sám. Vždy ho doprovázejí jeho

Apoštol Petr diktuje evangelium sv. Markovi

učedníci. V určitých situacích se vyskytuje dialog: jeho učedníci mu kladou otázky a žádají vysvětlení. To, co je pro ně důležité, není jejich vlastní konání, nýbrž naslouchání, diskuze při obtížích, které ve společenství s ním prožívají. Tímto způsobem se má stát Ježíš zkušeností jejich života. A tak je tomu také u nás, když prožíváme evangelium, rozjímáme o něm a proměňujeme je v rozhovor s Ježíšem a cítíme společenství s ním. Jen tak se můžeme takřka rukama dotýkat úspěchů a i neúspěchů apoštolského života a učit se překonávat všechny těžkosti, to, co se nám nelíbí, včetně překážek a utrpení. Příležitosti k tomu nikdy nechybí.

Sotva sestoupili z hory, *vešli do jednoho domu a znovu se shromáždil zástup lidu, takže se nemohli ani najíst. Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmocnili; říkalo se totiž, že se pomátl na rozum. Učitelé zákona, kteří přišli z Jeruzaléma, tvrdili: „Je posedlý zlým duchem“* (3,20–22).

Ježíš a učedníci jsou tak zaneprázdnění apoštolátem, že nemají ani čas, aby se najedli. Nadšení, které dosahovalo vrcholu, je najednou zmrazeno dvěma pomluvami proti Ježíši: *pomátl se, je posedlý zlým duchem*. Kritika chce všemožným způsobem Ježíše znemožnit. Jednoho dne tomu tak bude i s námi, budou nás veřejně osočovat, napadat, jako bychom byli zločinci, a to *kvůli Synu člověka* (Lk 6,22). Proto je dobré pozorovat Ježí-

Ježíš se svými učedníky, mozaika z 6. stol., Ravenna

še, jak se zachová, upřít na něho pohled a nikdy ho neztráčet ze zřetel, a přes všechny obtíže budeme prožívat radost ze společenství s ním, která nám v takové situaci dodá sílu jeho Ducha.

Obviněn a démonizován (3,22-30)

Ježíš se nehněvá, přijímá kritiku s dobrotou a používá vhodné příklady, aby ji vyvrátil. Nezdá se, že by se obhajoval. Chce jen ukázat, že obvinění jsou neopodstatněná. Poznává, že národ nebo rodina, když jsou rozdělené a kupí se u nich nesvornost, kráčeji vstříc záhubě. Není to snad konstatování, které platí i pro dnešní svět? Potom pádně poznamenává: Jestliže Satan vystupuje sám proti sobě, je s ním konec. To však (na druhé straně) znamená, že triumfuje Boží království.

Ježíš se tu však nezabývá sám sebou, ale svými protivníky: jestliže stále přisuzují Satanovi to, co je znamením Boží moci, vydávají se velkému nebezpečí, hřeší proti Duchu Svatému a jak se budou moci zachránit? U Jana 5,34 je jedna velice významná věta. V průběhu ostře polemiky vysloví Ježíš tuto větu: *Říkám to, abyste byli spaseni.* Takový je Ježíš a pro nás je to základní princip apoštolátu: hledat dobro všech, i nepřátel, učit se rozmlouvat se všemi s úctou k jejich osobě, jednat vždy dobře a mít trpělivost. Kdo je s Ježíšem, musí převzít jeho způsoby jednání. To je pak znamením, že jsme ve společenství s ním.

Ježíš a příbuzní (3,21-35)

I na Ježíšovi se vyplňuje to, co řekl prorok Micheáš: *Nepřátelé člověka jsou jeho domácí* (7,6). I Jan říká: *Ani jeho příbuzní v něho nevěřili* (7,3). Rozepře s příbuznými vyvrcholila, když o něm řekli, že se pomínul. Podle jejich názoru byla ohrožena dobrá pověst rodiny, proto podle Marka vyšli (zřejmě z Nazareta),

aby se ho zmocnili. Tito příbuzní nejdou za Ježíšem. Chtějí, aby Ježíš šel za nimi. Domnívají se, že se s nimi vrátí domů.

Ježíš je postaven před volbu: rodina, nebo poslání? Jeho láska k rodině je jistě mimo diskuzi, ale je jasné, že na prvním místě je poslání, které mu svěřil Otec. Jeho volba je radikální: *Můj bratr i sestra i matka jsou ti, kdo plní vůli Boží.* Text se nezmiňuje blíže o postoji jeho matky Marie, ale je nesporné, že byla vůči ostatním příbuzným bezmocná. I ona byla postavena před zásadní volbu: musela se postavit proti rodinnému klanu a zůstat s Ježíšem, naučit se být matkou v jiném smyslu. Učedníci z celé této epizody hlouběji vyrozuměli, že Ježíš je pokládá za své bratry.

Tato slova musíme dobře uvážit, protože jako křesťanů se nás hluboce dotýkají. Zde přicházejí na přetřes nejen naše sociální vztahy, ale i naše pokrevní svazky. Podobně jako Ježíš, abychom zůstali věrní, musíme se někdy distancovat od pozemské rodiny, abychom vstoupili

do rodiny těch, kteří naslouchají *Ježíši*, rodiny, která se zakládá na hlubokém bratrství. *Vy všichni jste bratři* (Mt 23,8). Ti, kteří spolu s Ježíšem nazývají Boha Otcem, jsou mezi sebou bratři a společenství jejich života je poznamenáno bratrstvím. Jak máme prožívat takové bratrství? S pohledem upřeným na Ježíše.

Ježíš, Syn, věděl, že Otec ho určil, aby byl *prvorozený mezi mnoha bratry* (Řím 8,29), a proto se musel *připodobnit svým bratřím.* Proto se *neostýchá nazývat je bratry* (Žid 3,2, 17,11). Ježíš se nikdy neptal, zdali ho přijímají jako bratra, ale choval se z jejich pohledu jako *bratr.* Rozhodl se, že je bude přijímat takové, jací

jsou, bude je milovat, aby je získal svou dobrotou, přesvědčil je o svém bratrství tak, aby se cítili jako jeho bratři. Kdo chce žít ve společenství s Ježíšem, musí v tom Ježíše následovat. Sv. František z Assisi se přes všechny potíže při vystavbě společenství rozhodl, že bude následovat Ježíše a stane se „pro všechny bratrem“. Oplýval z toho natolik radostí, že se jeho radost rozšířila na všechno stvořené: všechno nazýval bratry a sestrami: slunce, měsíc, vodu, květy... To je Ježíšova cesta.

Modleme se:

Pane Ježíši, při hlásání evangelia se přesvědčuji, že mám přinášet poselství, které je nad moje síly a možnosti. A přece je tak krásné. Tvé evangelium je skutečně síla, která může obnovit svět a učinit z něho jednu rodinu. Proto ho budu dále hlásat se vši rozhodností a žít s tvou pomocí. Amen.

(Pokračování)

Z *Maria Ausiliatrice* 4/2003
přeložil -ls-

NOVÉNA ZA SVATOST BISKUPŮ, KNĚŽÍ, ŘEHOLNÍKŮ A LAIKŮ KE SV. JANU M. VIANNEYIOVI

Sv. Jan Maria Vianney, svatý kněz z Ars, řekl biskupu Mons. Deviemu: „Chcete-li obrátit svou diecézi, musíte nejdříve ze svých kněží udělat světce...“ Výzva tohoto velkého světce platí určitě pro všechny biskupy a církevní představené, platí však i pro nás, kteří milujeme Ježíše a jeho Církev, a tak jsme zvláštním způsobem spoluzodpovědní za její prosperování. Podpořme v tom naše biskupy a naše kněze, řeholníky a sestry svou modlitbou, obětováním každodenní práce a těžkostí a duchovně zase obětováním mše svaté a svatého přijímání.

Svatý Jene, farář Arský, ty jsi miloval Ježíše, jeho Matku a jeho Církev více než svůj vlastní život a nešetřil jsi žádné oběti, abys získal duše pro nebe. Svým svědectvím a zářivým příkladem lásky k Bohu jsi přivedl nesčetné množství lidí k obrácení. Buď naším orodovníkem u Božího trůnu a vypros nám milost svatých biskupů, kněží a řeholníků.

Svatý Jene, farář Arský, shlédni z nebe na náš úbohý svět, který místo toho, aby sloužil Bohu, přisluhuje člověku, místo

toho, aby sa Boha bál, prodává Boha pro strach z lidí.

Mocný orodovník, který jsi na zemi s rozhodností odporoval tělesné žádostivosti, vypros nám milost čistých biskupů, kněží a řeholníků, kteří odporují žádostivosti, odvracejí se od všech nezřízeností a jsou tak naplněni Duchem Svatým, že se stanou podle tebe důstojnou obětí a horlivými zastánci našeho nejvyššího dobra, Ježíše Krista a jeho svaté Církev, zanicenými ctiteli nejsvětější Bohorodičky Panny Marie, poslušný-

mi syny Svatého otce a statečnými spolubojovníky sv. Michala archanděla a všech nebeských zástupů proti mocnostem zla ke cti a slávě Boží a ke spáse světa. Amen. Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému ...

Buď velebeno Neposkrvněné početí nejsvětější a nejčistší Boží Matky Panny Marie nyní a na věky. Amen.

Přijď, Duchu Svatý, přijď na mocnou přímlyvu Neposkrvněného Srdce Panny Marie, Tvé milované nevěsty! (3x)

Šifra Mistra Leonarda

Typický případ kulturního příživnictví

Rozhovor agentury Zenit s tiskovým mluvčím
Opus Dei M. Carrogiu

Do kin přichází filmová verze románu The Da Vinci Code - Sacrilieg (Šifra Mistra Leonarda). Agentura Zenit položila při této příležitosti několik otázek tiskovému mluvčímu prelatury „Opus Dei“, kterou tento román i film představuje jako „zlo“. Marc Carroggio zdůraznil, že tento film představuje svým způsobem nepřímou propagandu této katolické instituce, kterou v roce 1928 založil sv. Josemaria Escrivá. Carroggio se domnívá, že velký zájem o film by mohl dokonce přispět k tomu, že lidé se lépe seznámí se skutečným Ježíšem Kristem.

Co se Vám nejméně líbí na knize Dana Browna, která je nyní zfilmována?

Vím, že fikce se řídí vlastními pravidly a že je není možno brát vážně. Nelíbí se mi však, stejně jako jiným křesťanům, frivolnost, s jakou si kniha pohrává s životem Ježíše Krista. Mimo to je problém scénáře v tom, že určitou skupinu lidí „kriminlizuje“. Církev je tu představena jako banda zločinců, kteří 2000 let jsou ochotni ke všemu, aby nevyšla na světlo obrovská lež. I když to nabírá někdy groteskní a dokonce komické rysy, výsledkem je nakonec odporný obraz této instituce, a je dokázáno, že nepřijemné obrazy vyvolávají v člověku pocity nenávisť, takže se vytrácejí určité kritické postoje.

Zdá se mi, že nepotřebujeme karikatury náboženství, ať se jedná o kterékoliv z nich. Musíme usilovat o to, abychom zasévali shodu a ukazovali toleranci a pochopení. Není možné levou rukou prosit o mír a pravou ho utloukat.

Není obyčejem Opus Dei vydávat k určitým událostem oficiální prohlášení. Bude v tomto případě učiněna výjimka?

Někteří lidé očekávají ze strany církve vyhlášení války a v církvi se to očekává od Opus Dei. To by asi pro marketing filmu bylo užitečné: konflikt mezi mocenskými strukturami atd.

Mohu Vás nicméně ujistit, že Opus Dei vydá nanejvýš mírové prohlášení. Nikdo nebude vyhlašovat hrozby, volat k bojkotu a něco podobného. Produkční firma Sony-Columbia však projevila pouze něco jako „přátelskou lhostejnost“, žádná konkrétní znamení určité citlivosti pro náboženská přesvědčení.

Jak tedy budou členové Opus Dei reagovat?

Budou reagovat tak jak mnozí ostatní křesťané. Myslím, že za velké rozšíření tento román vděčí z velké části velkému zájmu o postavu Ježíše Krista. Je to typický příklad kulturního příživnictví: někdo se chce proslavit tím, že polemizuje se slavnými osobnostmi, a výsledek prohlásí za umění. Kdyby Ježíš Kristus nestál v centru románu, zájem by rychle opadl.

Myslím, že nejlepší odpovědí je uvádět vhodnými prostředky ve známost Ježíše Krista. Umím si představit, že mnoho lidí se v tomto roce rozhodne k tomu, že si přečtou evangelium, otevrou nějakou dobrou knihu o Ježíši Kristu a snad budou i přemýšlet o velkých tématech víry, které objasňují nejobtížnější otázky lidské existence. To všechno mám na mysli, když říkám, že z citronu se stane šťáva.

Do jisté míry jistě souhlasí, že díky Danu Brownovi Opus

Dei opět vstoupilo do módy a že dostává příležitost říct o sobě, čím vlastně je.

Můžete konstatovat vzrůst zájmu?

Absolutně. Jen v USA navštívilo v minulých měsících milion lidí naše stránky www.opusdei.org, zčásti vzhledem kvůli pokřiku kolem knihy „Sacrilieg“. Je to pro nás jedna forma nepřímého náboru.

Připomíná mi to jednu událost v bývalých komunistických zemích. Když oficiální představitelé vlády uveřejnili článek, ve kterém útočili na církve a na Opus Dei, obdrželi jsme tajné poselství od lidí z těchto zemí, že z článku vyčetli zcela opačnou výpověď. Dospěli k přesvědčení, že Opus Dei musí být velice zajímavé dílo, když ho kritizují ti, kteří kritizují katolickou církev. S „Da Vinci Code“ je tomu podobně.

Díky této knize jsme mohli vyrobit mnoho citronové šťávy. Doufáme, že s filmem, podle Boží vůle, můžeme produkci ještě více roztočit. Pokusíme se ještě s větším úsilím informovat a vytvořit si dokonalou otevřenost a dostupnost: otevřené dveře.

Těm, kteří mají zájem, poskytneme rádi příležitost, aby poznali Opus Dei z první ruky. To je něco, na čem ani romanopisec ani filmový režisér jistě neměli zájem.

Budete podnikat právní kroky proti filmu?

Upřímně řečeno, myslím, že ne. Jistě by zde byly důvody, které hovoří pro to. Představte si, že by někdo ukazoval ve filmu, že Sony-Columbia není tou firmou, jak se nám sama představuje, nýbrž mafiánská organizace, nebo dokonce vražedná sekta. Myslím, že by se právní zástupci firmy nespokojili s plakáty, na kterých by stálo: „Neznepokojte se tím, to je pouhá fikce.“ Jsem přesvědčen, že by hrozili žalobou.

Je ovšem také pravdou, že soudní případ je symbolem institucionálního konfliktu. Došlo by k případu Opus Dei versus Sony-Columbia, a něco takového pokládám za velmi vzdálenou realitu. Již jsem Vám řekl, že Opus Dei chce vydat neuvěřitelné mírové prohlášení. Ke sporu je třeba vždy dvou, v tomto případě nikdo druhý nebude.

Ostatně v 60 zemích jsou lidé, kteří náleží k Opus Dei. Někteří z nich se zasazují za podporu vzdělávacích center např. pro zemědělce nebo pro mládež, která nemá vyhlídku získat práci, nebo také pro nemocnice ve velice chudých krajích. Tyto iniciativy jsou možné jen díky finanční pomoci mnoha spolupracovníků. Je jasné, že kniha a film mohou ohrozit pokračování takových iniciativ. Nedivil bych se, kdyby některé z těchto organizací požadovaly finanční odškodnění.

Budete 80 000 členů Opus Dei odrazovat od návštěvy tohoto filmu, nebo bude lepší, aby ho zhlédli a chápali lépe nedorozumění, která v některých krizích film vyvolá?

Členové Opus Dei jsou dospělí lidé, nic takového dělat nebudeme.

Je to však zajímavá otázka, zda by nebylo lepší, aby tento film byl přístupný pouze dospělým divákům, kteří dokážou rozlišovat realitu a fikci. Dítě nemá potřebnou výbavu, která by mu umožnila poznat falšování dějin. Nestačí jen vyvěsit plakát „Fikce!“ Neměly by zde děti být chráněny podobně jako před scénami krutého násilí a sexu?

Myslím, že tato starost je oprávněná. Vedle hospodářského efektu je třeba myslet i na možné negativní dopady na mládež. Ale jak jsem řekl, zde nejde o to, vnášet mezi různé lidi, země a náboženství rozkol, nýbrž podporovat shodu.

Přeložil -lš-

Telepace získalo licenci na TV Noe, přes satelit bude vysílat od dubna

Ostravské Telepace získalo od Rady pro rozhlasové a televizní vysílání licenci pro satelitní digitální vysílání TV Noe. Program rodinné televize bude šířen přes satelit Astra 3A a diváci jej mohou sledovat již od Velikonoc. Pořady budou šířeny v experimentálním digitálním pozemním vysílání v Praze a v Brně. Vedou se jednání také s poskytovateli kabelových televizí. „Pokud půjde všechno bez komplikací, tak chceme začít vysílat 10. dubna. Diváci by měli vidět velikonoční program z Vatikánu včetně velkopáteční křížové cesty Svatého otce a oslavy Velikonoc,“ řekl ředitel Telepace Leoš Ryška, který je společně s ředitelem Radia Proglas Martinem Holíkem autorem myšlenky TV Noe.

Na program TV Noe bude Telepace spolupracovat se svými kolegy z Radia Proglas a zahraničními stanicemi. „Hlavními partnery pro vlastní tvorbu budou především kolegové z Radia Proglas. Jsou nám ochotni poskytnout technické, organizační i tvůrčí know how,“ uvedl Leoš Ryška a dodal, že

v Brně vedle Proglasu vzniká studio TV Noe, které bude pobočkou hlavního studia v Ostravě. Další studio se připravuje také v Praze-Kobylisích v nakladatelství Portál. Své pořady a dokumenty nabídli také tvůrci z Itálie, Španělska, Německa, Polska a Slovenska. Salesián Leoš Ryška se netají tím, že nejtěžší bude samotný start vysílání, zejména jeho finanční zajištění. TV Noe bude žít stejně jako Radio Proglas bez reklamy a na svůj provoz bude získávat prostředky z dobrovolných příspěvků diváků. „Citíme, že největší pomoc je ta duchovní, aby naše dílo bylo požehnané. Na druhém místě bych však zařadil pomoc finanční. Ve velmi krátké době musíme sehnat pět až šest milionů korun, abychom mohli vůbec odstartovat,“ vysvětlil Ryška.

V průzkumu, který si Telepace udělalo na konci roku 2004, vyplynulo, že lidé slušnou rodinnou televizi chtějí a rádi ji podporují. „Na podpisovou akci před více než rokem odpovědělo 60 tisíc lidí. Až tři koruny denně bylo ochotno přispívat

48 tisíc z nich. Kdyby to účastníci ankety z poloviny dodrželi, tak by to v počátku uživilo celý projekt,“ upřesnil Ryška.

Na podporu TV Noe byl zřízen při ostravsko-opavském biskupství také Nadační fond Telepace s číslem konta: 35-3936570207/0100. „Na tento fond začínají přicházet první dary. Jedny z prvních byly dědicové odkazy nemovitosti našich přátel,“ sdělil Ryška. Podpořit nový projekt Telepace je možné také tvůrčími nápady nebo odkazem na ty, kteří se zabývají filmem, studují filmovou školu nebo chtějí pomoci se zpravodajstvím z regionů. „Nyní patnáctičlenný tým Telepace pracuje na patnácti pilotních programových prvcích. Uzávěrku máme 15. února. Podle těchto pilotů budeme připravovat jednotlivé díly pořadů. V zásobě máme také bohatý archiv vlastních dokumentárních filmů, které jsme vyrobili za dvanáct let své existence. V tom je naše jisté bohatství,“ dodal Ryška. Právě na dalších dvanáct let, tedy do roku 2018, byla Telepace uděle-

CO UDĚLAT PRO PŘÍJEM TV NOE?

Zakoupit satelitní přijímač a naladit si družici ASTRA 3A. Pořízení satelitu včetně dekoderu vyjde na tři tisíce korun. Telepace připravuje ve spolupráci s dodavateli těchto zařízení jejich prodej a odbornou instalaci prostřednictvím spolupracovníků a servisních organizací přímo ve farnostech.

Diváci v Praze a v Brně, kteří mají instalované Set top boxy, budou mít možnost sledovat program v rámci balíčku experimentálního digitálního vysílání.

Další možností bude sledování programu TV Noe přes kabelovou televizi, pokud se poskytovatel na šíření programu s Telepace dohodne.

na licence na TV Noe. Pro Telepace je to začátek dalšího rozvoje. S projektem TV Noe totiž usiluje o udělení licence i pro pozemní digitální vysílání.

Pavel Siuda

FILM O „VELKÉM MLČENÍ“ V NĚMECKU HITEM

V německých kinech je plno při promítání dokumentárního filmu Philipa Gröninga „Do velkého mlčení“, který líčí život kartuziánů v klášteře La Grande Chartreuse ve francouzských Alpách. Režisér čekal 17 let na povolení v klášteře filmovat. V roce 2002 se na několik měsíců připojil k mnišské komunitě, aby zachytil život uvnitř kláštera.

Zenit - Res Claritatis

CHRISTIAN VANNESTE ODSOUZEN

Poslanec Vanneste byl soudem v Lille odsouzen k pokutě 3000 euro a dalším 3000 euro

jako odškodnění za výroky, že „homosexuální chování ohrožuje přežití lidstva“ a že „heterosexualita je mravně vyšší než homosexualita“. O případu jsme referovali.

Vanneste je poslancem za vládní stranu UMP a aktivistické skupiny, jimž má zaplatit odškodnění, žádají, aby byl z této strany vyloučen.

The Brussels Journal - Res Claritatis

HROB STARŠÍ NEŽ ŘÍM

Archeologové objevili v Římě pod úrovní někdejšího Fora Romanum hrob, který datují do období 1000 let před Kristem, tedy do doby ještě před založením města Říma (753 př. Kr.).

Byly zde nalezeny nádoby a urna s popelem zemřelého.

Forum je kromě Kolosea nejvýznamnější antickou památkou Říma. Již od roku 1803 se zde provádí archeologický průzkum. Dnešní zříceniny ukazují jen docela malý výsek dějin prastaré metropole. V loňském roce zde byl nalezen dům vestálek, který stál na úpatí Palatinu a pocházel z osmého století před Kristem.

BRATR ANDREW

Holandan Anne van der Bijl s krycím jménem Bratr Andrew byl kdysi označen za „Božího pašeráka“. Předmětem jeho pašování byly Bible, které dopravoval za železnou oponu.

Nyní konstatuje, že od rozpadu Sovětského svazu se největším ohrožením křesťanů stali na celém světě muslimové. Podle jeho názoru nesmí křesťanské církve k tomu mlčet, když jsou tisíce křesťanů zatýkány a popraveny. Tím, že se šíří informace o pronásledovaných, vytvářejí tlak na příslušné vlády, aby se zajatými lépe nakládaly.

OBĚŤ NÁSILÍ

V Egyptě zemřel jeden koptický křesťan na následky popálenin, které utrpěl, když radikální muslimové zapálili chrám, kde se právě konaly bohoslužby. Na jeho pohřbu se sešlo 7 biskupů.

Kath-net

Z tragédie se stal zázrak (3)

30. ledna 2000

Nemám ještě pojem o času a realitě, nezajímá mě to, co se dějem kolem mne, hledám jen Boha, aby mi dal sílu, odvahu a aby mě neopouštěl. Je 16 hodin a společně s Gracií a Paskalem, kteří jsou tak laskaví, že mě zavedou k sestře Terezii, odcházíme do kláštera klarisek, vyhledáváme místo klidu a meditace. Sestra Terezie nás očekává za mříží. Její pohled je přesladký. Setrvali jsme v dlouhém rozhovoru o lásce našeho Pána, o víře, která je klíčem k Boží dobrotě. Mluvíme o Matoušovi a sestra Terezie byla, je a bude přesvědčena, že pro něho je rozhodující modlitba k otci Piovi. Také ona nám poslala relikvii otce Pia, kterou jsem zavěsila vedle jiné relikvie v blízkosti jeho lůžka bolesti během resuscitace. Nyní mě ujišťuje o modlitbách svých i spolusester. A já věřím pevně, že modlitba tak rozšířená, tak silná otevře Boží srdce, že zkouška, kterou nám Pán seslal, je zkouška lásky, po které bude následovat útěcha, jak říká otec Pio: „Tvoje utrpení se pro tebe jednou obrátí v radost!“ Odcházím odsud povzbuzena spolu s přáteli, kteří mě k sestře přivedli jako andělé strážci, jdeme na mši svatou do kostela otce Pia. Po mši svaté mě přepadlo neodbytné nutkání, abych šla za Matoušem, kterého jsem od večera, kdy byl převezzen do nemocnice, neviděla. Jde se mnou jiná přítelkyně Antonietta, která byla první, kdo ho viděl, když se narodil, a která mě nyní přemlouvá, abych šla za ním, a aby mi dodala odvahy, chce mě doprovodit. A tak s prudkou bolestí nevysvětlitelné intenzity vstupujeme spolu s manželem do resuscitačního oddělení. Oblékáme si zelené pláště, masky a pantofle a konečně po deseti nekončících dnech vidím Matouše. Byl to strašný pohled, začínám se třást a prudce plakat, protože

Matouš, celý obtěžkaný trubecemi, plný ran se zavřenými očima, s četnými pumpami, které zvučí za ním v příšerné písni, je pro mě ukřižovaným Kristem. „Ježíši, Ježíši, zachraň ho, zachraň ho, jenom Ty to můžeš, otče Pio, podej mu ruku místo mne a zadrž ho na zemi, aby

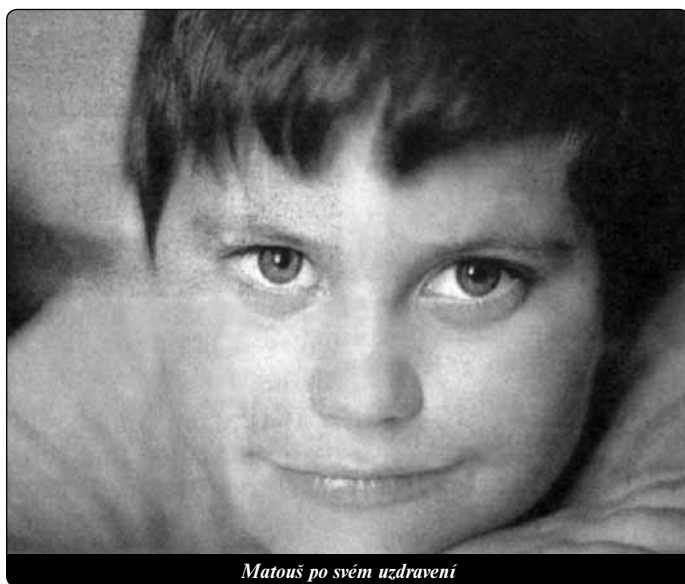
Marie Lucie Ippolitová

se vrátil mezi nás, neodvádějte mi do nebe tohoto andílka! A ty, Matouši, vzdoruj, vzdoruj, celé nebe je kolem tebe, ty to zvládneš!“ Když jsem se ten večer vrátila domů, nacházím jiné neuvěřitelné překvapení: jeden z fráterů, nevím teď zrovna který (i to pochopím později), mi poslal lístek s překrásnou modlitbou, kterou napsal otec Pio s datem 1934, ve které se praví: „Ve smutných chvílích plačte tak, aby váš pláč byl plá-

čem důvěry, protože slzy, kterým Bůh dá skanout, jsou předebranou potoka rozkoší, které ho pohltí.“ Cítím, že i toto je znamení od otce, které mi chce dodat odvahy, pobídnout mě, abych měla víru, důvěru, že mi chce říct: „Jsem s tebou, s vámi.“ A tu mi přišla na mysl slova kněze ze Salerna, který mě v telefonu povzbuzoval a řekl: „Pán řekl – jestliže někdo věří ve mne, budu s ním a neopustím ho!“

31. ledna 2000

Toto je důležité datum, dnes je sv. Ciry a já budu na tento den vždy pamatovat jako na Matoušovy druhé narozeniny. Právě chci jít do nemocnice v doprovodu Giusy, manželky doktora Catapana, když přišel první telefonát. Je to můj stolař Michal, přítel ze San Marca, a ptá se, jestli by mi mohl přinést maličkost pro Matouška, fotografii otce Pia. Aniž bych na to myslela, říkám, že ano. Týká-li se to otce Pia, chci to absolutně přijmout. Asi za minutu druhý telefonát. Je to Antonín, který celý udýchaný mi sděluje, že Matouš otevřel oči, že se probudil. Odpojili mu přístroje, a i když je ještě velice vyčerpaný, chápe a poznává. Běžíme s Giusiou do nemocnice. Když jsme přišly na resuscitaci, našly jsme zde Antoní-

Matouš po svém uzdravení

na a Guisiina manžela Josefa. Oblékáme rychle sterilní pláště a přistoupíme k oknu Matoušova boxu. Má oči otevřené, propadlé, ale otevřené. Josef, který byl v minulých dnech dodavatelem zpráv o chlapci na resuscitaci, mi říká, že se to zdařilo, že Matouš to zvládne, a klid jeho pohledu mi dává sílu a důvěru. Stále jen opakují: „Ježíši, Maria, otče Pio a všichni svatí v nebi, díky, díky!“ V poledne se vracím domů, abych vzala, co potřebuji, abych mohla zůstat u Matouše. Po nějaké chvíli přišel stolař Michal s fotografií otce Pia v ruce. Děkuji mu stále znovu za toto jeho gesto, vyjmu fotografii ze schránky, ve které se nachází, a zadívám se na ni. Je to originální fotografie otce Pia s Ježíškem v náručí, černobílá. Otočím ji, na druhé straně je několik slov, která napsal vlastnoručně otec Pio, a jsou adresována jedné jeho duchovní dceři. A věc, která mě vzruší, je skutečnost, že jeho duchovní dcera se jmenovala Lucie právě jako já. V tom okamžiku mám pocit, že otec Pio chtěl, abych tuto fotografii dostala právě v den, kdy můj syn se probudí, abych pochopila, že je nám nablízku spolu s Pánem, kterého právě za nás prosí. Slova znějí: „Drahá Lucie, blahopřeji ti v den tvých jmenin“ – a světec učinil tak slovy, která jsou stejná, jaká řekl mně: „Marie, ať od tebe prchne všechn strach, rozjasní svou duši, abys byla hodná Božího milosrdenství a mohl ti ukázat Ježíše v plnosti jeho slávy – (Otec Pio).“ Když jsem si přečetla těch několik řádků, oči se mi zalily slzami. Tisknu k sobě fotografii a děkuji otci Piovi, že mi dal ještě jednou pocítit svou přítomnost a svou přímluvu. Jsem si jistá, že Matoušovi se bude dařit den ze dne lépe, že jeho organismus bude reagovat, protože Pán může všechno. Začíná tak uzdravování mého syna, velmi namáhavé a bolestné. První hodiny jsou strašné, protože dítě dýchá trubicí, nemůže mluvit, nemí si vysvětlit, proč se tu nachá-

zí, a naše bolest se stává projekcí jeho bolesti. Den nato, když jsem u Matouše, hledí do prázdna, jeho rty se pohybují a ujišťuje mě: „Chci otce Pia, chci otce Pia!“ Pak otevře a zavře pravou dlaň. Pochopila jsem smysl toho, co mi chtěl naznačit, vzala jsem obrázek otce Pia a vtiskla mu ho do ruky. Teprve později pochopím – z jeho pozdějšího vyprávění – že Matouš hledal otce Pia, protože ten ho držel za pravou ruku po dobu komatu, a když se probрал k vědomí, již ho vedle sebe neviděl.

6. února 2000

Je neděle, uplynulo sedm dní od jeho návratu k vědomí. Matouš hraje televizní hru, ještě je velice slabý a mnoho trpí, ale organismus začal opět správně fungovat a testy jsou den z dne lepší. Je 19.30 a já jsem s ním sama. Již týden se střídáme s Antonínem a mými bratry u jeho lůžka. Nyní jsem se naučila výborně číst z jeho rtů to, co mi nemůže říct nahlas. V určitém okamžiku se mě Matouš ptá pohyby svých úst: „Maminko, kdy mě uspali a proč?“ Abych mu nezpůsobila utrpení, řeknu mu, že spal jen jednu noc a že mu prodloužili spánek, aby ho mohli léčit. Pak z ničeho nic jsem dostala nápad zeptat se ho: „Neměl jsi tuto noc sen? Nevzpomínáš si na nic z toho hlubokého spánku?“ A Matouš nejdříve pokrčí rameny, zavře oči, jako by chtěl přemýšlet, po chvíli je otevře a říká mi rty: „Ano, viděl jsem se!“ „Jak ses viděl?“ ptám se celá zvědavá. „Viděl jsem se, jak jsem spal, tak zdálky, jen sám na tomto lůžku,“ řekne Matouš. „Ó,“ odpovím, „chudáčku milovaný, jen ty sám? A nebyli tu lékaři, sestry, maminka, tatínek?“ „Ne,“ odpoví Matouš, potom zavře oči, zřejmě soustřeďuje své vzpomínky. Pojednou otevře rty a dodá: „Ne, maminko, nebyl jsem sám!“ „A kdo byl u tebe?“ řeknu. „Byl tu starý pán, stařec s bílým vousem,“ odpoví. Já v té

chvíli nerozumím a ptám se zmateně: „A jak byl ten pán oblečený?“ „Měl dlouhé hnědé šaty.“ „A co dělal?“ „Podal mi pravou ruku a řekl mi: »Matouši, nestarej se, brzy se uzdravíš.«“ Při těch slovech začalo moje srdce prudce bušit. Pochopila jsem, že Matouš musel vidět někoho výjimečného, a představovala jsem si, koho, ale neodvažovala jsem se tomu uvěřit. Tak jsem vzala obrázek otce Pia, který Matouš držel v ruce, ale nepodíval se na něho, a dala jsem mu ho beze slova před oči. Podíval se na něho pozorně a pak se jeho oči rozzářily nečekanou radostí a jeho rty řekly: „Maminko, to je on, otec Pio. Otec Pio byl u mne.“ Reagovala jsem na toto jeho tvrzení tak jasné a bezpečné tím, že jsem poklekla u lůžka a děkovala jsem Pánu, že jsem mohla nejen obejmout své dítě, ale že mi dal jako dárek obdivuhodné a nečekané znamení. Cítila jsem ve všech těch neuvěřitelných věcech, které jsem zkusila a které se staly, že otec Pio byl se mnou, s námi všemi, ale nikdy jsem si nedokázala představit, že budu mít o tom jistotu ze spontánního a nevinného Matoušova vyprávění. Ale to nebylo všechno. Matouš po chvíli dodal, že na druhé straně svého lůžka viděl velké anděly. „Kolik?“ „Tři,“ odpověděl. A já: „Podle čeho jsi poznal, že to byli andělé?“ „Podle křídla! Jeden byl bílý a měl žlutá křídla a dva byli červení s bílými křídly.“ „A co ti řekli?“ ptala jsem se. „Nic, mlčeli!“ odpověděl. „A jaké měli tváře?“ „Neviděl jsem je, protože byly příliš světlé,“ dodal Matouš. Za chvíli vstoupil dovnitř doktor Mione a viděl Matouše rozzářeného a mne vzrušenou. Zeptal se mě, co se děje, a já jsem požádala Matouše o dovolení a všechno jsem mu vyprávěla. Naslouchal mlčky, pak sklonil hlavu a řekl: „Ano, Matouši, také my věříme, že tu byl.“

(Dokončení příště)

Překlad -ls-

Jak svatý Cyril obhajoval u Arabů Nejsvětější Trojici

Vzpomínka ke dni jeho úmrtí 14. 2. 869

Vyňato z: *Pepřík, Cyrilometodějský máj 1963.*

Literatura: *Dr. Fr. Grivec, Slovanští apoštolé svatí Cyril a Metoděj, 1927.*

Studie Dr. Václava Bartůňka ze sborníku Soluňští bratři, 1962.

Životy Slovaných apoštolů Cyrila a Metoděje - Moravsko-panonské legendy ve slovenském překladu Dr. Jana Stanislava, 1934.

Počátkem středověku se nechal Arabové nadchnout Mohamedovým učením o jednom Bohu Allahovi a jeho zanícením pro jednu velkou arabskou říši. Hned v sedmém století opanovali kvetoucí území řecké (Byzantské) říše. V době svatého Cyrila (827–869) byly sváděny těžké boje už i na ostrově Sicílii. Byzantinci vysílali ke kalifovu dvoru do Bagdádu nebo do Samary své vyslance, učence a filosofy, kteří měli v diplomatických hovorech přesvědčovat Araby o náboženských pravdách křesťanských. Uprostřed devátého století – za kalifa Mutavakila (847–861) – se odpor proti křesťanské víře stupňoval a Arabové měli svou mešitu už i v Cařihradě.

Byzantská císařovna Theodora se pokládala za ochránkyni křesťanské víry. Radila se, co počít, koho pověřit vyjednáváním s Araby. Její kancléř Theoktist zavolal mladičkého profesora Cyrila. Bylo to roku 851 a Cyril měl tehdy 24 let. „Slyšel jsi, filosofe, jak Arabové mluví proti křesťanské víře? Ty jako služebník Nejsvětější Trojice jdi a odpověz jim...“ – „S radostí půjdu,“ řekl Cyril, „neboť co je mi sladšího na tomto světě nežli pro Nejsvětější Trojici žít a umírat?“

Cytil odcestoval s tajemníkem Georgijem a určitým diplomatickým poselstvem... Cesta z Cařihradu do sídla kalifova byla dlouhá asi 2000 km. Po cestách schůdných i neschůdných přibýlo cařihradské poselstvo do

města Samary (na řece Eufratu v dnešním Iráku).

Po obřadném uvítání uspořádal kalif slavnostní oběd. A při něm mělo dojít k řečnickému souboji. Arabové postavili výkvet své inteligence, muže vzdělané v geometrii, astronomii i v ostatních vědách.

„Náš prorok je Mohamed,“ začali, „a my všichni se držíme jeho zákona. A vy, křesťané, máte Krista, a každý se ho držíte podle svého. Vysvětli nám, proč je ta vaše církev taková roztržitá. Každý říkáte – jsem křesťan, a přece nejste spolu.“

A nato Cyril: „Bůh je jako široké a hluboké moře. Mnozí, kteří hledají Boha, vydávají se na to moře. Ale jen věřící velkého rozumu postihují bohatství Boží moudrosti, přeplavou hluboké moře a šťastně se vrací. Slabí jen jako by se pokoušeli přeplavit na rozpukaných loďkách; ale někteří se potápějí, jiní vysílení sotva ještě dechu popadají, jiní pak z lenivé slabosti ztroskotávají ve vlnách. Vaše víra však je jako úzké a pohodlné jezero, které snadno každý přeskochí, velký i malý. Vaše víra nežádá nic, co by přesahovalo přirozené lidské síly, ale jen to, co může udělat kdokoli. A nic vám Mohamed nezakázal! A když vám neuložil spoutat hněv a rozkošnictví, ale povolil, tedy do jaké propasti vás uvrhl! Kristus však ne tak. Ten učí přemáhat sebe a Boží milostí zvedá člověka nahoru.“ (Vaše víra je lehká, proto ji může každý splnit. Naše víra je těžká,

Pokračování na str. 16

Jak svatý Cyril obhajoval...

Pokračování ze str. 15

a protože mnozí nejsou důslední, odštěpují se.)

Když Cyril odbyl moudře i útoky na Nejsvětější Trojici, tázali se Arabové: „Proč se zbrani v ruce bojujete proti nepřátelům, když přece Kristus káže nepřátelé milovat?“ – Cyril to vysvětlil takto: „Největší láska je, když někdo položí život za svého bližního. Proto křesťané bojují a v nebezpečí dávají své životy, aby zachránili ty, kteří jsou v otroctví, aby v otroctví těla nebyla ztotožněna ještě i duše.“

Ještě mnoho spolu debatovali Cyril a Arabové.

A když Cyril nemohl být od Arabů přesvědčen, měl být okouzlen nádherou jejich bohatství.

Podívej, filosofe, ... ten zářák. To u vás nemáte ... A ukazují mu množství, sílu i nádhuru kalifova dvora ... Jak pohodlný by to byl život pro znavené srdce ... Cyril se dívá, dívá se na to podivuhodné bohatství. A mohl by v duši cítit něco z onoho třetího pokušení Pána Ježíše: Toto všechno ti dám, dá ti z toho bagdaský kalif, jen se skloň a uzněj, že má-li kdo tolik bohatství, má též i pravdu! Filosof vidí bohatství. Oč lepším bohatstvím je MOUDROST!! Člověk bohatý může šířit závist i hrůzu. Člověk moudrý šíří štěstí a radost. Cyril obrací oči k nebi a praví: „To není nic podivuhodného. Bohu budiž sláva a dík, neboť on to všechno stvořil. Jeho je to a nikoho jiného.“

Tak zůstal pevný. Nezviklaný. Nepřemožený v moudrosti. Nepřemožený mamonem. Kdo je milovníkem Moudrosti, nenechá se oslnit bohatstvím králů, neboť je z blahoslavených, jimž patří království nebeské a poklady, které nepomijejí. A se srdcem takto bohatým a blahoslaveným se Cyril vracel od kalifova dvora domů.

Mons. Erich Pepřík

Jak se má křesťan dívat na W. A. Mozarta?

Genius, enfant terrible, svobodný zednář, křesťan – kdo vlastně byl Mozart?

Podle nejnovějších výzkumů jeho hudba blahodárně působí na zlaté rybky a kuřata a pomáhá při produkci mléka. Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791)! Někteří ho opěvují: „Je možné se nepochopitelného dotýkat slovy? Nemusí všechny řeči zmlknout před tímto nejvyšším a nejznenášenějším zvukem?“ (Skladatel Hans Werner Henze). Jiní si nemohou při vši úctě s „ohranými a sladkými zvuky“ nic začít nebo se z jiných důvodů distancují od něho, protože byl členem zednářské lóže. Jak se má křesťan dívat na Mozarta?

V jubilejním roce máme co do činění s mozartovským kultem, který nese i výrazné náboženské rysy a je také provázen výnosným zkomercializováním. Je tedy zapotřebí proniknout přes kult a trh k samotnému Mozartovi. A tu nás skladatel potkává především skrze svou hudbu. Mozart napsal za 35 let svého života mezi jiným více než 100 symfonií, 27 klavírních koncertů, 19 mší, 7 velkých oper, 27 smyčcových kvartet, k tomu četné tance, pochody a písně. Köchelův seznam registruje více než 600 jeho děl. Jeho skladatelský styl není možno nerozpoznat a některé jeho melodie (Malá noční hudba, Papagenův trylek nebo Aleluja) jsou jako ušní červi. Kdyby v klasické hudbě existovala mezinárodní hitparáda, byl by Mozart již dlouhá léta na nejvyšších příčkách. Přitom za života, když pomíneme ojedinělé úspěchy a nadšení pro klavírní hru zázračného dítěte, byl zcela zneuznán.

„Nebeská hudba“?

Co dělá jeho hudbu tak krásnou? Snad to, co napsal Mozart v jednom dopisu svému otci: „Tyto koncerty (jedná se o první tři vídeňské klavírní koncerty) jsou přesně uprostřed mezi těžkým a lehkým, ... jsou brilantní, příjemné pro ucho, přirozeně aniž by upadaly do prázdnoty.“ Protestantický teolog Karl Barth to vyjádřil takto: Mozartova hudba je „prostá vši nadsázky. Slunce které svítí, ale neoslepuje, nedráždí, nespáluje... Je zde možno pozorovat i temnoty, chaos, smrt a peklo, ale ty nesmí ani na okamžik převládnout...“ Dokonce i úzkost a nářek jsou obklo-

ny mírem. U Mozarta se může i těžké vznášet a lehké nekonečně houpat.

Můžeme tedy Mozartovu hudbu označit za „lidskou“. Ukazuje nám celou paletu lidských nápadů, přitom nezraňuje, nýbrž je vždy jakýmsi způsobem plná laskavosti. Především v operách se tato schopnost hudebního vyjádření citů plně uplatňuje. Jeho opery: při vši velkolepé hudbě je možno jim vytknout, že jejich výpovědi jsou někdy povrchní až frivolní (Cosi fan tutte) nebo záhadně mystické (Kouzelná flétna). Mozartova genialita je, jako u všeho uměleckého tvoření, božský dar, který odkazuje na nebeského Tvůrce. V jeho hudbě nenajdeme sice v širší míře ono mocné hlásání jako u Jana Sebastiana Bacha. Mozart ostatně ani nechtěl nic velkého hlásat, ani své vlastní životní vyznání, jak tomu bylo u Beethovena (1770–1827). Najdeme u něho spíše dětskou radost z uměleckých tvarů. Tato bezstarostná dětskost se nás může sympaticky dotýkat. A tak může některá věta jeho komorní hudby dobře zapadat i do bohoslužby. Proč? Protože z ní promlouvá ono dětství, které by křesťanům nemělo být cizí.

Křesťan, nebo zednář?

Mozart byl vysoce nadaný varhaník a omilostněný tvůrce hudebních mší. V katolické církvi našel lepšího zadavatele, než jakého by měl u protestantů, kteří podle jeho názoru měli náboženství příliš „v hlavě“. Ale i jeho vztah ke katolické církvi byl dosti napjatý nejen kvůli prudkým rozepřím se salcburským arcibiskupem, ale také proto, že přehlížel při boho-

službách uměleckou pečlivost stejně jako slavnostnost. Mozart sice nebyl přítelem církve jakožto instituce, ale ve svých dopisech se vícekrát vyjadřoval velice zbožně: „Mám Boha stále před očima. Uznávám jeho všemohoucnost a bojím se jeho hněvu. Ale vidím také jeho lásku, jeho slitovnost a dobrotu, kterou prokazuje svým tvorům. On se nezrekne svého vlastnictví.“

Vstoupil v roce 1784 do zednářské lóže snad proto, protože hledal ono bratrství a „svatou slavnostnost“, která mu chyběla v církvi? Aníž bychom chtěli zlehčovat tento problematický krok, musíme si uvědomit, že zednářství bylo tehdy salonní záležitostí. Patřit k zednářské lóži nebylo žádnou zvláštností. Mozart také nepatřil k lóži, kde se pěstují spiritisticko-okultní praktiky. Není však od věci vědět, že příslušnost ke spolku, který zdůrazňuje všudypřítomnost smrti a byl navíc veden ateismem, nebyla jeho duchovnímu životu na prospěch. Jeho poslední velké dílo před Requiem, opera Kouzelná flétna, působí opravdově „zednářsky“. Novější interpreti v ní však vidí spíše ilustraci osvícenských idejí než horoucí přiznání k zednářství.

Mozart jako člověk

Podívejme se na Mozarta jako na člověka. Byl to umělecký génius par excellence, který měl vlastnosti typické pro umělce. Především znal Mozart nespoutanou hravost, radost z experimentování, kterou lze snadno pokládat za povrchnost. K tomu patří již zmíněná dětinnost. Ta se projevovala i v bezstarostném zacházení s finančními prostředky, což při-

pravilo jeho rodině nejednu starost. Kladnou stránkou byla jeho velkodušnost: Pouličnímu žebrákovu sice nemohl dát peníze, ale nabídl mu naškrábaný menuet, který žebrák chvatem prodal překvapenému nakladateli. I rozdily ve společenském postavení byly pro něho méně významné než pro jeho okolí. Ačkoliv ho papež Klement XIV. povýšil do šlechtického stavu, Mozart se nedal zaslepit titulem nebo jménem. Již jako dítě se vyškral na klín císařovny Marie Terezie a zulíbal ji. Později zůstal skeptický k mocným a otevřený vůči níže postaveným. V mezilidských vztazích byl něčím, čemu dnes říkáme „autentický“: zdvořilý, ale přímočarý a většinou velice nediplomatický. Podléhal náladám příchyllosti a odporu. Na druhé straně vůbec nebyl nějakým nevychovaným frackem, jak ho známe z filmu Amadeus režiséra Miloše Formana.

Přístupný pro lichocení

Že byl velice vnímavý pro chválu a lichotky, bylo mu na škodu tam, kde ho chtěli zneužívat. Jeho zálibu v družnosti, tanci a hře v kuželky nelze neúnávněmu tvůrci vyčítat jako nekázeň. A jeho vztah k ženám? Nebyl rozhodně nevázaný, jak se o něm často říká, nýbrž spíše zdrženlivý, velmi závislý na svých emocích. Jeho vnitřní potřeba lásky po několika problematických milostných dobrodružstvích (především s jeho sestřenicí z Augšpurku) vyústila ve stabilní manželství s Konstancí Weberovou.

Musíme také jmenovat poslední vlastnost člověka Mozarta. Měl nezlomnou vůli, která se vzepřela běžným konvencím, především pokud šlo o to, stvořit nové dílo. To ho stálo jeho slávu a doslova to poznamenalo jeho životní podmínky: kdyby přistoupil na vkus vídeňské společnosti a hověl její potřebě zábavné hudby, nosili by ho nakonec na rukou. Tak nebylo nikoho, kdo by honoroval jeho nejzávažnější tvorbu. Zemřel osamělý v roce 1791. ■

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

neduhy, jimiž lidé strádají a proti kterým byli sami bezmocní. Byl přece všem tak prospěšný! Jejich nepřející jednání však zcela odpovídalo skutečnosti, že jejich otec byl ďábel.

Marxisté nesnášeli charitativní služby, protože zavrhl s Bohem i lásku. Jejich ideologie je přivedla k přesvědčení, že by bratrská láska poškozovala pověst jejich domnělého „ráje na zemi“. To, co po sobě nakonec zanechali, je výmluvným svědectvím, komu sloužili. Revolucionáři nežili z lásky, ale z nenávisti, takže nakonec vraždili sami sebe. Podobně je tomu u teroristů, kteří se dovolávají náboženských citů, ale jejich náboženství nenávisti nemá nic společného s Bohem. Jejich otcem je ďábel.

Aniž bychom chtěli tvrdit, že neštěstí, nemoci a bída všeho druhu, která postihuje člověka, je pro něho bezprostředním trestem za jeho hřích, zůstává skutečností, že všechno zlo na světě má na svědomí Satan. Přemáhání tohoto zla je součástí budování Božího království na troskách Satanovy říše. Kdybychom analyzovali do všech důsledků všechny obtíže současného světa, zjistili bychom nakonec, že jak u kořene jejich vzniku, tak za obtížemi spojenými s jejich účinným řešením stojí **rostoucí nedostatek lásky**. Kdo opravdu miluje Boha, žije s Bohem a v Bohu, žije v Lásce, a proto miluje i svého bližního. Tento vztah platí i v opačném směru. Jestliže někdo přestane milovat bližního, je to proto, že nežije v lásce, nežije ani v Bohu a s Bohem a stává se nakonec praktickým ateistou. Čím více se lidstvo vzdaluje od Boha, tím více ztrácí představu o tom, co je láska, a lidé se stávají neschopni skutečné vzájemné lásky a oběti jeden pro druhého. Zatímco u Boha „miluji tě“ znamená „dávám ti sám sebe, pro-

tože chci tvoje dobro“, v dnešním světě „miluji tě“ znamená „chci tě mít, abych tě využil pro sebe“. Od doby, kdy se na místo Boha a jeho lásky tlačí člověk se svou humanitou, sklízíme na celém světě stále častěji ovoce zcela opačné: do elegantních slov oděné nejhrubší barbarství. Když osvícenská humanita začne mluvit o lásce a bratrství, je to něco podobného, jako když výrobce falzifikátu zneužívá renomovanou ochrannou značku.

Skutečná láska se řídí božskými, nikoliv lidskými měřítky. Prokazování lásky je mnohem více než jen plnění příkazání. Má smysl v tom, že se svou aktivní láskou naplníme svůj Bohem stvořený obraz a stáváme se jeho spolupracovníky. Jak velký je rozdíl mezi láskou a humanitou! Takových služeb bližním, jaké poskytují na příklad sestry bliženské lásky, se trpící a strádající od humanitárních institucí nikdy nemohou dočkat. Pro lásku podle evangelia platí zásada: Ať neví levice, co dělá pravice. Falešná humanita si naopak libuje v barnumské reklamě. Okázalé sponzorské dary, které tu a tam udělí firma ze svého nadměrného a nespravedlivého přebytku, slouží ve skutečnosti k tomu, aby si snížila daňový základ a podpořila svou vlastní propagaci, která má nakonec vynést další zisky. Velicí světci bliženské lásky naopak nečekají, až budou mít pro svou činnost nějaký přebytek, ale s prázdnou kapsou a holýma rukama se pouštějí do práce a zanechávají za sebou větší a trvalejší prospěšné dílo než kdejaký miliardář. Jsou schopni uskutečnit nejodvážnější projekty, protože nemyslí na sebe a na lidské síly, ale na toho, který je poslal, aby byli jeho nástroji při prokazování dobra. Opravdové skutky lásky se nejví milujícím duším

nikdy obtížné či neschůdné právě proto, že se jedná o skutky lásky. Sloužíme-li s láskou bližnímu, není Kristus přítomen jen v trpícím, ale i v nás. Ježíš v křesťanské dobročinnosti nefiguruje pouze jako pasivní příjemce, ale jako ten, komu svou velkodušností a pokornou obětavostí sloužíme za nástroj jeho božské milosrdné všemohoucnosti.

I tam, kde není nouze o materiální prostředky, vyskytuje se stále naléhavá potřeba pochopení, vzájemnosti, lásky, kterou bližní cítí jako teplou a vlídnou náklonnost, dobrotivou přízeň a laskavou péči a pozornost, která mu dává pocítit vlastní důstojnost. Někdy znamená úsměv a pohazení více než tisíce i miliony. Růst pokroku a blahobytu, při kterém člověk přestal pamatovat na Boha a myslí jen na sebe, však zatím nikde s sebou nepřinesl rozmnožení lásky, nýbrž závisti a nenávisti a zcela zvráceného smýšlení, které se stává natolik samozřejmostí, že se už dokonce může opírat o státní i evropské zákonodárství. Co zvrácenějšího si mohl člověk vymyslet než si osobovat právo na lidský život a proměnit mateřské lůno na místo vraždění? Ve společnosti bez Boha a bez lásky už Satan nepronásleduje jen ty, kteří v Boha ještě neochvějně věří, ale všechny: zbabel lidský život jeho pravého smyslu a naučil tak člověka, jak má otevřeně likvidovat sám sebe, samotné přirozené prameny a základy života, lásky a svého lidství. Tak jako u Boha i pro člověka je právě jedině láska zdrojem pravé blaženosti a štěstí. To je podstatný a krajně naléhavý důvod, proč se musí Bůh vrátit nejen do evropské ústavy, ale hlavně do srdce Evropanů.

-red-

Výzvy fatimského poselství (44)

Vizte v tomto ohledu jistě slovo svatého apoštola Pavla: „Bratři, vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být zámkou, abyste se vraceli k prosazování sebe. Spíše si navzájem posluhujte láskou. Celý zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: »Miluj svého bližního jako sebe.« Jestliže se však mezi sebou kousáte a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili! Chci říci toto: Žijte duchovně, a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem. K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Je to: smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctížádost, nesvornost, stranicství, závist, opilství, hýření a jiné takové věci. Řekl jsem vám to už dříve a říkám to ještě jednou: lidé, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království. Ale ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon. Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi. Protože Duch je naším životem, podle Ducha také jedejme“ (Gal 5,13-25).

To, co nám zde apoštol říká, je tím, co máme dělat, abychom splnili výzvu poselství, které nám říká: „Neurážejte více Boha!“ Již neurážejme Boží lásku! A tato láska, kterou jsme povinováni k Bohu, nás přivede k lásce k bližnímu. Nikdo nemůže říci, že miluje nějakého člověka, jestliže nenávidí jeho děti a ubližuje jim, protože otec bude přirozeně považovat za učiněné sobě to, co se činí jeho dětem. Totéž si můžeme myslet o reakci Boha na lásku, kterou prokazujeme či odíráme bližním: jsou to jeho děti.

V tomto případě Boha a jeho děti je zde další důvod, který nás zavazuje: jsou to naši bratři! „Místo toho se však bratr soudí s bratrem, a to ještě před nevěřícími! Vůbec už to je u vás zlořád, že mezi sebou vedete soudy. Proč raději nesnášíte bezpráví? Proč raději netrpíte škodu? Ale místo toho sami působíte bezpráví a škodu, a to bratřím! Nebo nevíte, že nespravedlivým se nedostane podíl v Božím království? Nemylte se! Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utračí, ani lupiči nebudou mít v Božím království účast“ (1 Kor 6,6-10).

Máme se varovat hříchu, abychom neuráželi Boha a nepřišli o právo na věčný život: hřích přerušuje naše vztahy s Bohem a otravuje v našem srdci místo, které máme mít pro druhé; stáváme se nehodnými Božího přátelství a podílu na jeho slávě. Proto nám svatý Pavel doporučuje: „Každý ať si prozkoumá své vlastní dílo, a pak ať se chlubí jen sám sebou (je-li toto dílo dobré), a ne na účet druhého. Vždyť každý má na nesení dost svých vlastních nedostatků. Komu se dostává náboženského vyučování, má se všemožně starat ze svého majetku o zaopatření toho, kdo ho vyučuje. Nemylte se, Bůh se nenechá posmívat! Co kdo zasel, to také sklídí. Kdo totiž seje do svého těla, z těla sklídí záhubu. Kdo však seje do ducha, z ducha sklídí věčný život. Když prokazujeme dobro, nesmíme přitom propadnout únavě. Vydržíme-li, dočkáme se doby, kdy budeme sklízet. Dokud totiž máme ještě čas, prokazujme dobro všem, ale zvláště těm, kdo vírou patří s námi do stejné rodiny“ (Gal 6,4-10).

Máme zde dobře vyznačenu cestu, po níž máme kráčet, abychom žili podle přikázání lásky k Bohu a lásky k bližnímu z lásky k Bohu. Je to cesta předložená, vyučovaná a prošlá Ježíšem Kris-

Poselství Královny míru

Drahé děti! I dnes vás zvu, abyste byly nositeli Evangelia ve vašich rodinách. Nezapomeňte, děti moje, číst Písmo svaté. Postavte je na viditelné místo a dosvědčujte vašim životem, že věříte a žijete Boží Slovo. Já jsem vám blízko svou láskou a přimlouvám se u svého Syna za každého z vás. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 1. 2006

tem; jak nám říká svatý Pavel, nechceme naslouchat jiným učitelům! „Jako jste přijali, že Kristus Ježíš je Pán, tak žijte dále ve spojení s ním, v něm buďte zakouřeni a na něm stavějte, utvrzení ve víře, jak jste v ní byli vyučeni, a nepřestávejte Bohu děkovat. Dejte si pozor, aby vás nikdo nezotročil tak zvanou filosofii - je to jen klam a mam. Jsou to samé nauky lidské, které se opírají o prvopočátky světa, ne o Krista. A v něm totiž přebývá celá plnost božství tělesně, i vy jste v něm dosáhli plnosti. On je hlavou všech andělských knížat a mocností“ (Kol 2,6-10). Celá tato apoštolova nauka je úžasná, neboť vrhá před nás paprsky světla, které vedou naše kroky, posilují naši křehkost a osvěcují naši víru a náš rozum.

Avšak nemůžeme si myslet, že pro splnění požadavků poselství a přikázání lásky stačí vystříhat se hříchu, abychom neuráželi Boha. Je to jistě první krok, ale nestačí; neboť jsme-li chladní, lhotejní a pohrdaví k svému otci, své matce či dalším, jimž jsme povinni projevovat laskavost, je jasné, že se k nim chováme nespravedlivě a nevděčně a urážíme je. Totéž nastává vzhledem k Bohu, který je pro nás víc než otec: urážíme ho svým chladem, zapomináním, lhotejností a pohrdáním; chováme se k němu nevděčně jako ten, kdo neuznává svého největšího dobrodince, kterému je nejvíce zavázán.

Podívejme se na Ježíše Krista v evangeliu! Velkou starostlivostí jeho srdce bylo, aby přivedl lidi k poznání Otcovy lásky, k tomu, aby ho zachováváním jeho přikázání a jeho slova milovali a šířili lásku k němu. Proto nám dává za příklad sebe samého: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachov-

váte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila. (...) Vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. (...) To vám přikazují: Milujte se navzájem“ (Jan 15,9-17). Ve skutečnosti, že má v sobě Otcovu lásku a odpovídá na ni, spočívá radost Ježíše Krista, na niž nám touží dát účast tím, že nechává přetékat za svého srdce poznání Otce: „Otevřeně vám budu podávat zvěst o Otci. (...) Vždyť sám Otec vás miluje, protože jste vy milovali mne a uvěřili jste, že jsem vyšel od Boha. Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět; zase opouštím svět a jdu k Otci“ (Jan 16,25-28).

Ve velekněžské modlitbě k svému Otci může Ježíš říci, že splnil svěřené poslání: „Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. (...) Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe. Já prosím za ně (...), vždyť jsou tvoji; a všechno mé je tvé a všechno tvé je mé. (...) Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my“ (Jan 17,4-11).

Láska je poutem, které má držet naše sjednocení s Bohem a bližním, ztotožňovat nás s Kristovým Srdcem a nechat splynout s Božím srdcem tak, aby naši vůlí byla jeho vůle a naší jedinou touhou bylo mít plně jeho lásku.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Liturgická čtení

Neděle 12. 2. - 6. neděle v mezidobí

1. čt.: Lv 13,1-2.45-46

Ž 32(31),1-2.5.11

Odp.: 7 (*Tys mé útočiště, zahrneš mě radostí ze záchrany.*)

2. čt.: 1 Kor 10,31-11,1

Ev.: Mk 1,40-45

Slovo na den: *Přines obět za své očistění.*

Pondělí 13. 2. - ferie

1. čt.: Jak 1,1-11

Ž 119(118),67.68.71.72.75.76

Odp.: 77a (*At se mi dostane tvého slitování, Hospodine, abych byl živ.*)

Ev.: Mk 8,11-13

Slovo na den: *Aby ho pokoušeli.*

Úterý 14. 2. - ferie

1. čt.: Jak 1,12-18

Ž 94(93),12-13a.14-15.18-19

Odp.: 12a (*Šťastný člověk, jehož vychováváš, Hospodine.*)

Ev.: Mk 8,14-21

Slovo na den: *Máte zatvrzelé srdce?*

Středa 15. 2. - ferie

1. čt.: Jak 1,19-27

Ž 15(14),2-3a.3bc-4ab.5

Odp.: srov. 1b (*Spravedlivý bude, Pane, přebývat na tvé svaté hoře.*)

Ev.: Mk 8,22-26

Slovo na den: *Viděl všechno úplně jasně.*

Čtvrtek 16. 2. - ferie

1. čt.: Jak 2,1-9

Ž 34(33),2-3.4-5.6-7

Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)

Ev.: Mk 8,27-33

Slovo na den: *Pokáral Petra.*

Pátek 17. 2. - nez. pam. sv. Alexia a druhů

1. čt.: Jak 2,14-24.26

Ž 112(111),1-2.3-4.5-6

Odp.: srov. 1 (*Blaze muži, který má velkou zálibu v Hospodinových příkázáních. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 8,34-9,1

Slovo na den: *Kdo chce jít za mnou.*

Sobota 18. 2. - nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Jak 3,1-10

Ž 12(11),2-3.4-5.7-8

Odp.: 8a (*Ty nás, Hospodine, ochrániš.*)

Ev.: Mk 9,2-13

Slovo na den: *Uvažovali, co znamená „vstát z mrtvých“.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	12. 2.	13. 2.	14. 2.	15. 2.	16. 2.	17. 2.	18. 2.
Antifona	919	934	949	964	980	996	1666
Žalm	784	783	783	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	964	981	997	1666
Antifony	920	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	985	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	693	939	953	969	985	1308	1669
Prosby	924	939	953	969	985	1002	1655
Záv. modlitba	693	939	954	970	986	1308	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	693	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	944	959	975	991	1024
Antifony	916	929	945	960	976	992	1025
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1025
Kr. čtení a z pěv	918	933	947	962	979	995	1027
Ant. ke kant. P. M.	693	694	948	962	979	995	694
Prosby	918	933	948	963	979	995	1028
Záv. modlitba	693	693	948	963	980	996	695
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

CENTRUM NADĚJE A POMOCI pořádá diskusní setkání pro snoubence a novomanžele s názvem „POVÍDÁNÍ O MANŽELSTVÍ“.

Snoubenci se dozví, co je v manželství může potkat, jaká úskalí, povinnosti, ale i radosti mohou z tohoto kroku plynout. Ve čtyřech setkáních se snoubenci dozví o významu manželství i v dnešní době, co přináší i co bere. Seznámí se s rozdíly mezi mužem a ženou jak po psychické, tak po sexuální stránce. Povzbudí se, že konflikty se dají řešit i jinou cestou než rozvodem. Páry se motivují k otevřenosti vůči životu i k celoživotní věrnosti. Mladým novomanželům tato setkání pomáhají řešit možné potíže, které se již objevily, a především problémům předcházet.

Nejde jen o důležité informace, ale i o vzájemné sdílení se s ostatními páry. Setkání se konají vždy v sudý týden v pondělí ve večerních hodinách.

Dále pořádáme pravidelná setkání pro ženy, které hledají zaměstnání nebo jim končí rodičovská dovolená a uvažují, co dál. Pro ně je určen cyklus čtyř diskusních setkání „KDYŽ KONČÍ MATERŠKÁ DOVOLENÁ“.

Ženy se dozví jak pracovat na sobě, jak posílit své sebevědomí, jak se orientovat na trhu práce, o základech vizážistiky, procvičí se v komunikaci. Nejde jen o informace, ale i o vzájemné sdílení se s ostatními. Výhodou těchto setkání je možnost následných individuálních konzultací s vizážistkou a sociální pracovnící Centra naděje a pomoci. Po absolvování všech setkání dostanou ženy osvědčení. Setkání probíhají každý pátek dopoledne.

Těšíme se na setkání s Vámi u nás v klubovně Centra naděje a pomoci na adrese Hybešova 40, Brno. Bližší informace a přihlášky na tel.: 543 254 891, 543 331 471, e-mail: cenap@cenap, www.cenap.cz.

DÍVČÍ PĚŠÍ POŮŽ z Vranova nad Dyjí do Kostelního Vydří se koná v sobotu 29. 4. 2006

■ vyrazíme v 6.00 hod. z Vranova ■ příchod do Kostelního Vydří cca 20.00 hod., potom mše svatá ■ po mši společný odjezd do Vranova.

■ zápisné 50 Kč ■ v případě noclehu na faře ve Vranově je potřeba spacák ■ rúženec, dostatek tekutin a jídla ■ vybatvit se do každého počasí ■ délka trasy asi 40 km ■ doprovodné vozidlo zajištěno.

■ KONTAKT - Petra: 731 402 749

Společné úmysly: ■ za týrané ženy ■ za nová řeholní povolání ■ za matky a spoustu jiných

ČESKÁ KŘESŤANSKÁ AKADEMIE JESENÍK vás srdečně zve na LITERÁRNÍ VEČER

Bude to komponovaný literárně-hudební pořad věnovaný těm, které události po únoru 1948 připravily nejen o svobodu, ale i o život. Pořad vám představí nedávno vyšlou knihu autora Leo Žídka „Psáno před popravou“. Uslýšíte poslední dopisy na rozloučenou napsané známými politickými vězni odsouzenými k smrti. Pořad připravila Mgr. Alena Trunečková, spoluúčinkuje Mgr. František Trávníček a jesenícký chrámový sbor pod vedením sbormistryně R. Drgáčové.

ČTVRTEK 23. ÚNORA 2006, V 18.00 HODIN, V SÁLE OKRESNÍHO ARCHIVU NA TOVÁRNÍ ULICI V JESENÍKU

TURECKO A SVOBODA SLOVA

Spisovatel Orhan Pamuk řekl v rozhovoru se švýcarskými novinami: „V Turecku bylo zavražděno 30 000 Kurdů a 1 milion Arménů. Takřka nikdo nemá odvahu se o tom zmiňovat. Udělám to tedy já.“ V Istanbulu byl za tuto větu postaven před soud. Hrozí mu vězení v trvání čtyř let za „veřejné snižování Turecka“. Pamuk je nositel Ceny míru německých knihkupců. Podle Mezinárodní společnosti pro lidská práva je to jasný krok zpět, pokud jde o lidská práva a svobodu tisku a mínění v Turecku. Kvůli genocidě na Arménech obvinil turecký prokurátor 3. prosince tři známé novináře listu Milliyet. Dovolili si kritizovat zákaz uspořádat historický seminář o genocidě spáchané na Arménech.

Evropský parlament stanovil jako jednu z podmínek přijetí Turecka do EU, aby přiznalo genocidu spáchanou tureckým státem na arménském obyvatelstvu za první světové války.

Kath-net

DOTISK

KŘÍŽOVÉ CESTY

Sestavil Ing. Karel Houdek

Soubor 67 rozjímání nad utrpením křížové cesty našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Vychází s církevním schválením. Dotisk prvního vydání.

Kož. vaz., A5, 400 str., 245 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**KŘÍŽOVÁ CESTA V KOLOSEU -
VELKÝ PÁTEK 2005**

*Rozjímání a modlitby kardinála
Josepha Ratzingera*

Texty meditací velkopáteční křížové cesty v Římě z roku 2005. Vytisknuto na křídovém papíře, barevné ilustrace.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 92 stran, 89 Kč

**AVE CRUX, SPES UNICA
(Zamyšlení na křížové cestě)**

Petr Piřha

Petr Piřha vede člověka našich dnů k intimnímu setkání s Kristem ve vrcholném utrpení. Skrze jeho kříž nachází Krista v našich

utrpeních. Zamýšlí se také nad vznikem pobožnosti křížové cesty. Předmluvu napsal biskup J. Hrdlička. Kniha je doplněna černobílými ilustracemi. Vyšlo s církevním schválením. Vydání druhé.

*Studio Gabreta spol. s r. o.,
váz., 240x170 mm, 152 str., 200 Kč*

**KŘÍŽOVÁ CESTA K BOŽÍMU
MILOSRDENSTVÍ**

Viera Nemcová

Křížová cesta je sestavena převážně ze zjevení Pána Ježíše sestře Faustyně, apoštolce Božího milosrdenství.

Sypták, brož., A6, 32 str., 39 Kč

FILM

UMUČENÍ KRISTA

Režie Mel Gibson

Film popisuje posledních 12 hodin života Ježíše Krista, je úžasným svědectvím o vykupitelském činu bohočlověka. Lze objednat na videokazetě či DVD.

*Icon productions, 122 minut,
VHS - 299 Kč, DVD - 500 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zástelok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.